

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμά ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἓν γένει
δὲν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 26 Σεπτεμβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 43

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἤσουν α-
λύτερα, βρισκῶ εὐκαιρία καὶ πηγαίνω
καὶ τοὺς φέρνω στὸ σπίτι μου, ἔπου μέ-
νουν τώρα καὶ θὰ μείνουν ὥς νὰ ταχτο-
ποιηθοῦν εἰς δουλειές τους.

— Δὲν εἶν' ἔτσι, Λουδῶ;

— Ὅλοι εἶναι δακρυσμένοι, καὶ παρ' ὅ-
λες τὶς διαταγές τοῦ γιατροῦ, τὰ δυὸ χέ-
ρια τοῦ Γεώργου βγαίνουν ἀπ' τὶς κου-
θέρτες, κι' ὁ κύρ-Μωζὲν νοιώθει ἓνα φι-
λί ὅπως ποτὲ ὡς τώρα δὲν ἔχει νοιώσει,
ἓνα ἀληθινὸ φιλὶ στοργικοῦ παιδιοῦ.

— Ὑστερα, ἐπειδὴ ἀκόμα δὲν
εἶναι δυνατό νὰ μετακινηθῇ ὁ

Γεώργος, τὰ κανονίζουν ἔτσι:

— Ἡ Λίνα θὰ μείνῃ κοντά του
νὰ τοῦ κρατᾷ συντροφιά.
— Ἡ κυρὰ Λουδῶ θὰ μείνῃ στὸ
σπίτι μὲ τὰ μικρά. Ὁ μπάρ-
μπα-Λουδῶ θὰ ἐπιστατήσῃ σὲ
μιὰ δουλειὰ ποὺ ἔχει ἀναλάβῃ
ὁ κύρ-Μωζὲν. Ὅσο γιὰ τὸν τε-
λευταῖο, αὐτὸς φεύγει γιὰ τὸ
Κλαμεσὺ.

Πάει νὰ βρῇ κάτι φίλους του
καρaboκύρηδες, ποὺ ἀσφαλῶς
θὰ ἔχουν ἀνάγκη, ἀπὸ ἓνα κα-
λὸ καπετάνιο, σὰν τὸν μπάρ-
μπα-Λουδῶ.

Σὲ λίγο φεύγουν ὅλοι, κι' ὁ
Γεώργος μένει μόνος μὲ τὴ Λί-
να στὴν ἔρημο θάλαμο.

Εἶναι ἐνθουσιασμένος.

Εὐλογεῖ τὴν ἀρρώστειά του,
εὐλογεῖ τὸ πούλημα τῆς «Ὠ-
ραίας Νιθερναίζας», εὐλογεῖ ὅ-
λες τὶς ἀρρώστειες καὶ ὅλα τὰ
πουλήματά τοῦ κόσμου.

— Θυμᾶσαι Λίνα, ὅταν κρα-
τοῦσα τὸ τιμόνι, καὶ οὐ ἔπαιρ-
νες τὸ κέντημά σου καὶ καθό-
συνα κοντά μου;

— Ἡ Λίνα θυμᾶται τόσο καλά,
ποὺ ἓνα κύμα αἵματος βᾶφει

τὰ μάγουλά της, καὶ χαμηλώνοντας τὰ
μάτια της, ψιθυρίζει.

— Ναί.

Γιατὶ τώρα δὲν εἶναι πιά παιδιά.

— Ἐλα νωρὶς αὐριο, Λίνα, καὶ μείνε
ὅσο ἀργότερα μπορεῖς.

Θυμοῦνται τὰ παιδικὰ τὸς χρόνια,
ὅταν ἦταν μικρὰ παιδιὰ καὶ τρώγανε
ἀπὸ ἓνα πιάτο ἀκόμη.

— Ἀ, οἱ παιδικές ἀναμνήσεις!

Ἀκούγοντάς τους κανεῖς θὰ νόμιζε
πὼς ἔχει νὰ κάνῃ μὲ τίποτα γέρους ὀγ-
δοντάρηδες, ποὺ δὲν περιμένουν πιά τί-

ποτα ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ ποὺ ζοῦν μὲ τὶς
ἀναμνήσεις.

Δὲν ὑπάρχει ἄραγε καὶ τὸ μέλλον,
δὲ μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ τοὺς κρύβῃ χαρές;

Ναί, ὑπάρχει, καὶ τὸ συλλογίζονται
συχνὰ κι' ἂς μὴ μιλᾶν ποτὲ γι' αὐτό.
Δὲν εἶν' ἐξᾴλλου ἀπαραιτήτο νὰ φτιά-
νῃ φράσεις γιὰ νὰ μιλήῃ κανεῖς: μερι-
κὰ βλέμματα, λένε πολὺ περισσότερα
ἀπ' τὰ λόγια.

Ὁ Γεώργος κι' ἡ Λίνα μιλᾶνε ὅλη
τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴ γλῶσσα, ἴσως γι'
αὐτὸ νὰ μένουν τὸν περισσότερο καιρὸ
σιωπηλοί.

Γι' αὐτὸ χωρὶς ἄλλο κι' οἱ μέρες περ-
νᾶνε τόσο γρήγορα. Ἐνας δλόκληρος μή-
νας κύλησε, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν,
κι' ἔφτασε ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ για-
τρός ἔδωσε στὸ Γεώργο τὴν ἐ-
λευθερίαν του.

— Ὅ, τι εἶχε γυρίσει κι' ὁ κύρ-
Μωζὲν ἀπ' τὸ ταξίδι του.

Φαντάζεσθε τὴ χαρὰ του,
ποὺ τοὺς βρίσκει ὅλους μαζί. Κι'
ὅταν ὁ φτωχὸς μπάρμπα Λου-
δῶ γεμάτος ἀγωνία τὸν ρωτᾷ.

— Αἶ, τί θὰ γίνῃ; Μὲ χρει-
άζονται;

— Ὁ κύρ-Μωζὲν δὲ μπορεῖ νὰ
κρατήσῃ τὰ γέλια του.

Σὲ χρειάζονται, λέει; Ἰσα-
ίτα εἰς ἀπόραστον ἓνα κινουόρ-
γιο καρὰκι κι' ἔχουν ἀνάγκη
ἀπ' ἓνα καλὸ καπετάνιο σὰν
καὶ σένα.

— Ποιοί;

— Τὶ σὲ μέλει!

— Ὁ μπάρμπα-Λουδῶ εἶναι
τόσο χαρούμενος, ποὺ δὲν σκέ-
πεται νὰ ρωτήσῃ τίποτα πε-
ρισσότερο.

Τὴν ἄλλη μέρα, παίρνουν ὅ-
λοι τὸ δρόμο γιὰ τὸ Κορμπι-
νύ, χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτ'
ἄλλο.

Τὶ χαρὰ ὅμως τοὺς περιμέ-
νει φτάνοντας!

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

«Ἡ κουνουπιέρα ἀνασηκώνεται κι' ὁ Γεώργος ἀντικρύζει
ὅλα του τὰ γαπημένα πρόσωπα...» (Σελ. 499, στ. γ')

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΙΚΕΣΠΗΡ

ΠΟΙΟΣ ΑΝΤΙΦΟΛΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΔΡΟΜΙΟΣ;

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η ημέρα αυτή της χάρις δὲ φάνηκε μεγάλη ευνοία στὸν Αἰγαίο, γιατί βέβαια ἦταν μικρή ἡ πιθανότητα νὰ βρεθοῦν τὰ τριάντα τάλαντα. Ἐτσι ἀδοήθητος καὶ χωρὶς ἐλπίδα, ἀκολούθησε τὸ φύλακά του στοὺς δρόμους. Μὰ καὶ τὴν ὑστατή ἐκείνη ὥρα, ποὺ ἡ ζωὴ του ἦταν σχεδὸν ἀποφασισμένη, ὁ Αἰγαίος δὲν ἔπαψε ν' ἀναζητᾷ τοὺς δικούς του. «ὦ, κι' ἂν ἤξερε πῶς κι' οἱ δύο του γιοὶ ἦταν στὴν Ἐφεσο!»

Τὰ παιδιά τοῦ Αἰγαίου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μεγάλη τους ὁμοιότητα, εἶχαν καὶ τὸ ἴδιο ὄνομα: Ἀντίφολος. Ἐπίσης οἱ δύο μοὶ σκλάβοι ὀνομάζονταν κι' οἱ δύο Δρόμιοι. Ὁ μικρότερος Ἀντίφολος, τῶν Συρακουσῶν, ποὺ ἄφησε τὸν Αἰγαίο γιὰ νὰ βρῇ τὴ μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφὸ του, ἔτυχε νὰ φθάσῃ στὴν Ἐφεσο μὲ τὸ σκλάβο του Δρόμιο τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα. Ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ἦταν ἔμπορος τῶν Συρακουσῶν, θὰ εἶχε ἴσως τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν πατέρα του, ἂν ἕνας καλὸς διαδότης δὲν τὸν πληροφοροῦσε τί ἔπαθε πρὸ ὀλίγου ἕνας ἔμπορος τῶν Συρακουσῶν καὶ δὲν τὸν συμβούλευε νὰ περάσῃ γιὰ ἔμπορος ἀπὸ τὴν Ἐπίδαμνο. Ὁ Ἀντίφολος δέχτηκε βέβαια τὴ συμβουλή, ἀφοῦ, σὰ νέος, ἦταν ἀγνωστος στοὺς ἐμπόρους γιὰ νὰ τὸν προδώσουν· μὰ οὔτε τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅτι ὁ γέρος ἔμπορος ποὺ καταδικάσθηκε, μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ πατέρας του.

Ὁ μεγαλύτερος γιὸς τοῦ Αἰγαίου (ποὺ αὐτὸν θὰ τὸν λέμε Ἀντίφολο τῆς Ἐφέσου, γιὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, τὸν Ἀντίφολο τῶν Συρακουσῶν) εἶχε ζήσει στὴν Ἐφεσο εἰκοσι χρόνια, κι' ἐπειδὴ εἶχε πλουτίσει, θὰ μποροῦσε μ' εὐκολία νὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα τοῦ πατέρα του. Δὲν εἶχε ὅμως καμμιά ἰδέα γιὰ πατέρα, γιατί ἦταν τόσο μικρὸς ὅταν τὸν ἐβγαλαν μὲ τὴ μητέρα του οἱ ψυχράδες ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὥστε δὲ θυμόταν παρὰ ἀμυδρὰ ἐκείνη τὴν περιπέτεια. Οὔτε καὶ γιὰ τὴ μητέρα του ἤξερε τί ἀπέγινε, γιατί οἱ ψυχράδες ἐκείνοι ἐχώρισαν τὰ παιδιά ἀπὸ τὴ μάννα—παρ' ὅλα τὰ κλάμματα καὶ τὶς ἱκεσίες της—μὲ σκοπὸ νὰ τὰ πουλήσουν.

Ὁ Ἀντίφολος κι' ὁ Δρόμιος πουλήθηκαν στὸν Μεναφώντα, ἕνα φημισμένο στρατηγὸ, ποὺ ἦταν θεῖος τοῦ ἡγεμόνα τῆς Ἐφέσου. Ὁ Μεναφώντας αὐτὸς ἔφερε τὰ παιδιά στὴν Ἐφεσο, συμπάθησε τὸ μικρὸ Ἀντίφολο καὶ τὸν ἔκανε, ὅταν μεγάλωσε, ἀξιωματικὸ στὸ στρατό του, ὅπου ἀναδείχτηκε μὲ τὴ γενναϊότητά του στοὺς πολέμους, κι' ἔσωσε μάλιστα καὶ τὴ ζωὴ τοῦ κυρίου του. Αὐτὸς τότε γι' ἀνταμοιβή τοῦ ἔδωσε γυναίκα τὴν Ἀδριάναν.

να, μιὰ πλούσια ἀρχοντοπούλα τῆς Ἐφέσου, κι' ἄλλα χρηματικά δῶρα. Ἐτσι ὁ Ἀντίφολος ζοῦσε τώρα εὐτυχισμένος μὲ τὸν πιστό του πάντα σκλάβο Δρόμιο.

Ἀς δοῦμε τώρα τὸν Ἀντίφολο τῶν Συρακουσῶν. Αὐτὸς ἀποφάσισε, ὅπως εἶδαμε, νὰ περάσῃ γιὰ ἔμπορος ἀπὸ τὴν Ἐπίδαμνο. Ἐδῶσε στὸ σκλάβο του Δρόμιο μερικὰ χρήματα καὶ τὸν ἔστειλε νὰ βρῇ κανένα πανδοχεῖο γιὰ νὰ φάνε τὸ μεσημέρι. Στ' ἀναμεταξύ, τοῦ εἶπε, αὐτὸς θὰ ἔκανε ἕνα περιπάτο στὴν πόλη γιὰ νὰ δῇ τίς συνήθειες τοῦ τόπου.

Ὁ Δρόμιος ἦταν εὐχάριστος σύντροφος. Ὅταν ὁ Ἀντίφολος ἦταν στενοχωρημένος, συνήθιζε νὰ κἀνῃ κέφι μὲ τ' ἀλλόκοτα ἀστεῖα καὶ τὰ φαιδρὰ καμώματα τοῦ σκλάβου του. Ἐδῶνε γι' αὐτὸ στὸ Δρόμιο περισσότερη ἐλευθεροστομία ἀπ' ὅση συνήθως ἐπιτρεπόταν μεταξὺ κυρίων καὶ δούλων.

Ὁ Ἀντίφολος τῶν Συρακουσῶν στάθηκε λιγάκι, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ γύρο τῆς πόλης· σκεπτόταν τίς περιπλανήσεις του ὡς τώρα γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα. Ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ἦταν ἔμπορος καὶ ἀδελφὸς τῶν παραμικρῶν εἰδήσεων, κι' ἔλεγε λυπημένα στὸν ἑαυτό του: «Εἶμαι σὰ μιὰ σταγόνα νεροῦ στὸν ὠκεανὸ πού, γυρεύοντας νὰ βρῇ μιὰ συντρέφισά της σταγόνα, χάνεται στὴν πλατεῖα θάλασσα· ἔτσι κι' ἐγὼ, γυρεύοντας μάταια μιὰ μητέρα κι' ἕναν ἀδελφὸ, θὰ χάσω στὸ τέλος καὶ τὸν ἑαυτό μου».

Ἐνῶ ἀκόμα ἔφερε στὸ νοῦ του τὰ νώφελα ταξίδια του, ὁ Δρόμιος—ὅπως ἐνόμιζε—ἐπέστρεψε. Ὁ Ἀντίφολος μ' ἐκπλήξη, πῶς γύρισε τόσο γρήγορα, τὸν ρώτησε σὲ ποῖο χάνι προπλήρωσε. Τώρα, αὐτὸς ποὺ εἶχε μπροστά του καὶ τοῦ μίλοῦσε, δὲν ἦταν ὁ δικός του Δρόμιος, παρὰ ὁ διδυμὸς ἀδελφὸς του ποὺ ζοῦσε μὲ τὸν Ἀντίφολο τῆς Ἐφέσου. Οἱ δύο Δρόμιοι κι' οἱ δύο Ἀντίφολοι ἔμοιαζαν ἀκόμη τόσο μεταξύ τους, ὥστε εἶπε ὁ Αἰγαίος ὅταν ἦταν μικροί. Καθόλου παράξενο λοιπὸν νὰ νομίσῃ ὁ Ἀντίφολος ὅτι ἦταν ὁ δικός του σκλάβος ποὺ γύρισε, καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ πῶς τόσο γρήγορα. Ὁ Δρόμιος ἀπάντησε:

— Ἡ κυρία μου μ' ἔστειλε νὰ σοῦ πῶ νὰ ἔλθῃς νὰ γευματίσετε. Τὸ καπὸνί καίει καὶ τὸ γουρουνάκι πέφτει ἀπὸ τὴ σοῦδα, καὶ τὰ φαγητὰ θὰ κρυώσουν ἂν δὲν ἔλθῃς ἀμέσως.

— Αὐτὰ τ' ἀστεῖα εἶναι ἔξω ἀπ' τὴν ὥρα τους, εἶπε ὁ Ἀντίφολος ποὺ δὲν εἶχε καθόλου δρεξή· ποὺ ἔδωσες τὰ χρήματα;

Ὁ Δρόμιος ἀπάντησε πάλι ὅτι ἡ κυρία του τὸν ἔστειλε νὰ ζητήσῃ τὸν Ἀντίφολο γιὰ τὸ γεῦμα.

— Ποῖα κυρία; εἶπε ὁ Ἀντίφολος ἀπότομα.

— Μὰ ἡ δική σου, κύριε, ἀπάντησε μ' ἀφέλεια ὁ Δρόμιος.

Ὁ Ἀντίφολος ἄρχισε νὰ θυμῶνῃ κι' εἶπε:

— Ἐπειδὴ καμμιά φορὰ σοῦ μιλῶ μὲ οἰκτιρῶν, τὸλμήσες ν' ἀστεϊευθῇς μαζί μου μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; Σὲ εἶδο-ποῖω ὅτι τώρα δὲν ἔχω τέτοια διαθέση. Ποῦ εἶναι τὰ χρήματα; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι εἴμαστε ξένοι ἐδῶ, καὶ πρέπει νὰ εἶσαι πρὸς προσεκτικὸς στὶς παραγγελίες ποὺ σοῦ δίνουν;

Ὁ Δρόμιος, ἀκούοντας τὸν κύριό του (ὅπως ἐνόμιζε) νὰ τοῦ λέῃ πῶς ἦταν ξένοι, νόμιζε ὅτι ὁ Ἀντίφολος ἀστεϊεύεται κι' ἀπάντησε φαιδρὰ:

— Σὲ παρακαλῶ, κύριε, πὲς τ' ἀστεῖα ἅμα καθήσῃς στὸ τραπέζι· δὲν εἶχα ἐντολὴ παρὰ νὰ σὲ ζητήσω, γιὰ νὰ φάῃς μὲ τὴν κυρία καὶ τὴν ἀδελφή της ποὺ σὲ περιμένουν.

Ὁ Ἀντίφολος τότε ἔχασε τὴν ὑπομονή του κι' ἔδωσε μερικὲς ἐντολὲς στὸ Δρόμιο. Αὐτὸς ἔτρεξε ἀμέσως σπῆτι κι' εἶπε τῆς κυρίας του πῶς ὁ κύριος ἀρνήθηκε νὰ ἔλθῃ στὸ τραπέζι, λέγοντας πῶς δὲν εἶχε γυναίκα.

Ἡ Ἀδριάναν φυσικὰ θύμωσε πολὺ ὅταν ἔμαθε αὐτά, κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἄπρεπα λόγια· μὰ εὐτυχῶς ἡ ἀδελφή της ἡ Λουκανή, ποὺ ἦταν ψυχραμένη, προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

Ὁ Ἀντίφολος τῶν Συρακουσῶν, περνώντας σὲ λίγο ἀπὸ ἕνα δρόμο, βρῆκε σ' ἕνα πανδοχεῖο τὸ Δρόμιο (τὸ δικό του τώρα) μὲ τὰ χρήματα στὰ χέρια νὰ παζαρεύει μὲ τὸν ξενοδόχο, κι' ἄρχισε πάλι νὰ τὸν μαλώνει γιὰ τ' ἀστεῖα τοῦ ἐκείνου, ὅταν τὸν πλησιάζει ἡ Ἀδριάναν, χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία πῶς εἶναι ὁ ἀνδρας της, καὶ τοῦ φωνάζει:

— Τί σοῦ ἔκανα καὶ δὲ θέλεις πιά νὰ μὲ ξέρῃς; πὲς μου γιατί τὸ ἔκανες αὐτό;

— Ἐμένα μολώνεις, ὦραία δέσποινα; ἀπάντησε ἐκπληκτὸς ὁ Ἀντίφολος.

Ἀδικα τῆς ἔλεγε πῶς δὲν ἦταν ὁ σύζυγός της καὶ πῶς ἦταν μόλις δύο ὥρες ποὺ ἔφθασε στὴν Ἐφεσο. Ἐκείνη ἐπέμενε νὰ γυρίσουν σπῆτι.

Στὸ τέλος, μὴ μπορώντας ὁ Ἀντίφολος νὰ ξεφύγῃ, πῆγε στοῦ ἀδελφοῦ του τὸ σπῆτι νὰ γευματίσῃ μὲ τὴν Ἀδριάναν καὶ τὴν ἀδελφή της· ἡ μία τὸν φώναζε «ἀνδρα» κι' ἡ ἄλλη «γαμπρὸ» κι' ἐκείνος, ἐντελὸς σασιτισμένος, νόμιζε πῶς ἡ θὰ παντρεύτηκε στὸν ὕπνο του ἢ πῶς τώρα ἦταν κοιμισμένος.

Κι' ὁ Δρόμιος, ποὺ ἀκολούθησε τὸν κύριό του, δὲν εἶχε λιγώτερη ἐκπλήξη γιατί ἡ μαγείρισσα ποὺ ἦταν γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν φώναζε κι' ἐκείνη ἀνδρα της.

Ἐνῶ ὁ Ἀντίφολος τῶν Συρακουσῶν γευματίζε μὲ τὴ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ ἀδελφός του, ὁ πραγματικὸς σύζυγος, ἐπέστρεψε σπῆτι τοῦ μὲ τὸ σκλάβο του Δρόμιο καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Οἱ

ὕπνῳ δὲν ἀνοίγαν, γιατί ἡ κυρία τους τοὺς παράγγειλε νὰ μὴ δεχθοῦν κανένα τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐκείνοι, ἀφοῦ χτύπησαν ἀδικα πολλὰς φορές, φώναξαν στὸ τέλος πῶς εἶναι ὁ Ἀντίφολος κι' ὁ Δρόμιος. Οἱ ὕπνῳ τότε τοὺς περιέλασαν λέγοντας πῶς ὁ Ἀντίφολος ἦταν στὸ τραπέζι μὲ τὴ γυναίκα του κι' ὁ Δρόμιος στὴν κουζίνα. Ὁ Ἀντίφολος χτύπησε κι' ἄλλες φορές χωρὶς ἀπάντησιν, κι' ὕστερα ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ, καταθυμωμένος μὲ τὸ ἀκατανόητο αὐτὸ φέροισι τῆς γυναίκας του.

Ὅταν τελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ Ἀντίφολος τῶν Συρακουσῶν, βρισκόταν σὲ τέτοια ἀμηχανία ν' ἀκούῃ τὴν κυρία ἐκείνη νὰ ἐξακολουθῇ νὰ τὸν λέῃ ἀνδρα της, ὥστε βρῆκε ἀμέσως μιὰ πρόφαση κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι μὲ τὸ Δρόμιο, χαρούμενος ὅτι φτηνὰ ξεμπερδεύει ἀπὸ τὴν παράξενη περιπέτεια.

Μόλις βγῆκε στὸ δρόμο, τὸν συναντᾷ ἕνας χρυσοχόος, ποὺ, συγγενόνας τον κι' αὐτός, ὅπως ἡ Ἀδριάναν, μὲ τὸν Ἀντίφολο τῆς Ἐφέσου, τοῦ δίνει μιὰ χρυσὴ καδένα. Ὁ Ἀντίφολος, φυσικὰ, τοῦ εἶπε πῶς δὲν τοῦ ἀνῆκε ἡ καδένα, μὰ ὁ χρυσοχόος ἀπάντησε πῶς τὴν ἔφτιασε σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες του κι' ἔφυγε ἀφήνοντάς τιν στὰ χέρια τοῦ Ἀντίφολου. Αὐτὸς πῆρε τότε τὴν ἀπόφασή του: διέταξε ἀμέσως τὸ Δρόμιο νὰ βάλῃ τὰ πράγματά τους σ' ἕνα καράδι, γιατί δὲν ἤθελε πιά νὰ μείνῃ οὔτε στιγμή σ' ἕνα μέρος ὅπου τοῦ εἴχαν τέτοιες παράδοξες περιπέτειες, ὥστε μὲ τὸ δικίον του νὰ νομίσῃ τὸν ἑαυτό του μαγεμένο.

Ὁ χρυσοχόος, ποὺ ἔδωσε τὴν καδένα στὸν Ἀντίφολο, συνελήφθη ἀμέσως ἔπειτα γιὰ ἕνα χρηματικὸ ποσὸ ποὺ χρωστοῦσε, κι' ὁ Ἀντίφολος (ὁ παντρεμένος ἀδελφός), στὸν ὅποιο ὁ χρυσοχόος νόμιζε ὅτι παράδωκε τὴν καδένα, περνοῦσε κατὰ τύχην ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Μόλις λοιπὸν ἐκείνος εἶδε τὸν Ἀντίφολο, τοῦ ζήτησε νὰ πληρώσῃ τὴν καδένα ποὺ τοῦ ἔδωσε πρὶν λίγη ὥρα καὶ ποὺ ἡ τιμὴ της ἦταν ἡ ἴδια σχεδὸν μὲ τὸ ποσὸ γιὰ τὸ ὅποιο τὸν κρατοῦσαν. Ὁ Ἀντίφολος ἀρνιόταν ὅτι ἔλαβε τὴν καδένα· ὁ χρυσοχόος ἐπέμενε ὅτι τοῦ τὴν ἔδωσε στὰ χέρια του. Ἀρκετὴ ὥρα φιλονεικοῦσαν νομίζοντας κι' οἱ δύο πῶς εἶχαν δικίον: ὁ Ἀντίφολος θυμόταν ὅτι εἶχε παραγγεῖλει μιὰ καδένα γιὰ τὴν Ἀδριάναν, μὰ ἦταν βέβαιος πῶς ὁ χρυσοχόος δὲν τοῦ ἔδωσε τίποτα· κι' αὐτὸς πάλι—τόσο ἔμοιαζαν τὰ δύο ἀδέλφια—ἦταν βέβαιος πῶς ἔφθασε τὴν καδένα στὰ χέρια τοῦ Ἀντίφολου. Στὸ τέλος ὁ ἀστυνόμος διέταξε τὸ χρυσοχόο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴ φυλακή, μ' αὐτὸς ἀμέσως εἶπε τοῦ ἀστυνόμου νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν Ἀντί-

φολο, γιὰ τὴν τιμὴ τῆς καδένας ποὺ χρωστοῦσε· ἔτσι κι' οἱ δύο δὲνηθήθηκαν στὴν ἀστυνομία.

Ἐνῶ ὁ Ἀντίφολος πῆγαινε πρὸς τὴ φυλακή, συνάντησε τὸ Δρόμιο τῶν Συρακουσῶν, τὸ σκλάβο τοῦ ἀδελφοῦ του καί, παίρνοντάς τον γιὰ τὸ δικό του, τοῦ παράγγειλε νὰ πάῃ στῆς Ἀδριάνας καὶ νὰ τῆς πῇ νὰ τοῦ στείλῃ τὰ χρήματα, γιὰ τὰ ὅποια τὸν συνέλαβαν. Ὁ Δρόμιος ἀπόρησε πῶς ὁ κύριός του τὸν ἔστειλε πίσω στὸ παράδοξο ἐκεῖνο σπῆτι ὅπου ἔφαγαν κι' ὅπου μὲ τόση βία ἔφυγαν, μὰ δὲν τόλμησε νὰ μιλήσῃ, ἂν κι' ἦλθε γιὰ νὰ πῇ στὸν κύριό του ὅτι τὸ καράδι θ' ἀναχωροῦσε τὸ βράδυ: κατὰλαβε ἀπὸ τὴν ὄψιν του ὅτι δὲν εἶχε δρεξή γιὰ κουβέντες. Ἐφυγε λοιπὸν τρέχοντας ὁ Δρόμιος καὶ μουρμουρίζοντας ὅτι, μ' ὅλα αὐτά, οἱ δοῦλοι πρέπει νὰ ὑπακούουν στὶς διαταγὲς τῶν κυρίων τους.

Ἡ Ἀδριάναν τοῦ ἔδωσε τὰ χρήματα. Στὴν ἐπιστροφή του ὁ Δρόμιος βρῆκε τὸν Ἀντίφολο τῶν Συρακουσῶν ποὺ

ἦταν ἀκόμα κατάπληκτος ἀπὸ τὰ παράξενα ἐπεισόδια ποὺ τοῦ συνέβηκαν· γιατί ὁ ἀδελφός του ἦταν πολὺ γνωστός στὴν Ἐφεσο καὶ σχεδὸν κάθε διαδότης ποὺ τὸν συναντοῦσε, τὸν χαιρετοῦσε σὰν παλιὰ γνωριμία· μερικοὶ τοῦ ἐπρόσφεραν χρήματα, πού, ὅπως ἔλεγαν, τοῦ χρωστοῦσαν· ἄλλοι τὸν προσκαλοῦσαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ, καὶ μερικοὶ τὸν ἐυχαριστοῦσαν γιὰ καλωσύνης ποὺ τοὺς ἔκανε, ὅλοι συγγενόνας τον μὲ τὸν ἀδελφὸ του. Ἐνας ράφτης τοῦ ἔδειξε μερικὰ μεταξωτὰ ποὺ ἔφερε γι' αὐτὸν κι' ἐπέμενε νὰ τοῦ πάρῃ μέτρα γιὰ φορέματα.

Ὁ Ἀντίφολος ἄρχισε πιά ν' ἀμφιβάλλῃ ἂν βρισκόταν πράγματι στὴ γνωστὴ Ἐφεσο· θαρροῦσε μᾶλλον πῶς θὰ ἔπεσε σὲ καμμιά χώρα ἐξωτικὴ καὶ μαγεμένη. Καὶ τώρα, νὰ ὁ Δρόμιος νὰ τὸν ἐρωτᾷ πῶς ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο ποὺ τὸν ἔπαιρνε στὴ φυλακή, καὶ νὰ τοῦ δίνῃ τὸ σακκούλι μὲ τὸ χρυσάφι ποὺ τοῦ ἔστειλε ἡ Ἀδριάναν!

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Ε. Μ. Π. ΚΑΖΙΜΑΤΗΣ

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

I.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ σκύλος τοῦ κυνηγοῦ, ποὺ δὲν εἶχε πᾶψει, καθὼς ἐνόμιζε, νὰ ψάχνῃ γιὰ μὲνα, ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη μου, κι' ἄξαφνα τὸν εἶδα ἀπὸ μακριά, ποὺ ἐρχόταν μυρίζοντας... Δυστυχία μου! Ἐπρεπε πάλι νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια;

Τότε μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα: Τὰ μπαλλονάκια ἐκεῖνα τοῦ κοιμισμένου, ἂν δενόμουν ἀπὸ τὸ σπάγγο τους, δὲν θὰ μὲ σήκωναν στὸν αέρα; Ἐτσι πολλὰ καὶ καλοφουσκωμένα ποὺ ἦταν, δὲν ἔκαναν ὅλα μαζί ἕνα μεγάλο μπαλλόνι; ὦ, χωρὶς ἄλλο!

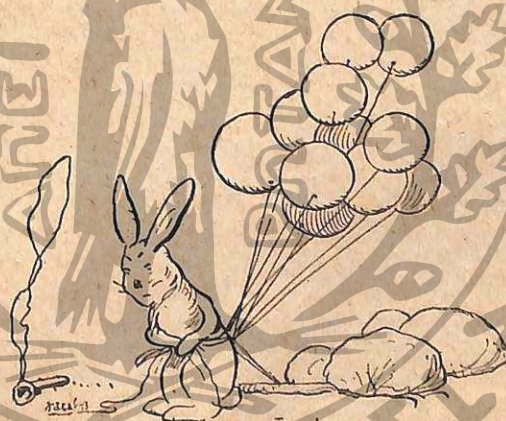
Δὲν χάνω καιρὸ. Ἀρπάζω τὴν πίπα τοῦ κοιμισμένου, ποὺ ἦταν πεσμένη κοντὰ μου κι' ἀναμμένη, τυλίγω γρήγορα-γρήγορα τὸ σπάγγο τῶν μπαλλονιῶν στὴ μέση μου, τοῦ βάζω φωτιά μὲ τὴν πίπα γιὰ νὰ κοπῇ ἀπ' τὸ ξύλο ποὺ ἦταν δεμένος, καὶ νά! τὰ μπαλλονάκια, ἐλεύθερα, μὲ σηκώνουν εὐθὺς στὸν αέρα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ μὲ εἶδε ὁ σκύλος κι' ἔτρεχε νὰ μ' ἀρπάξῃ!

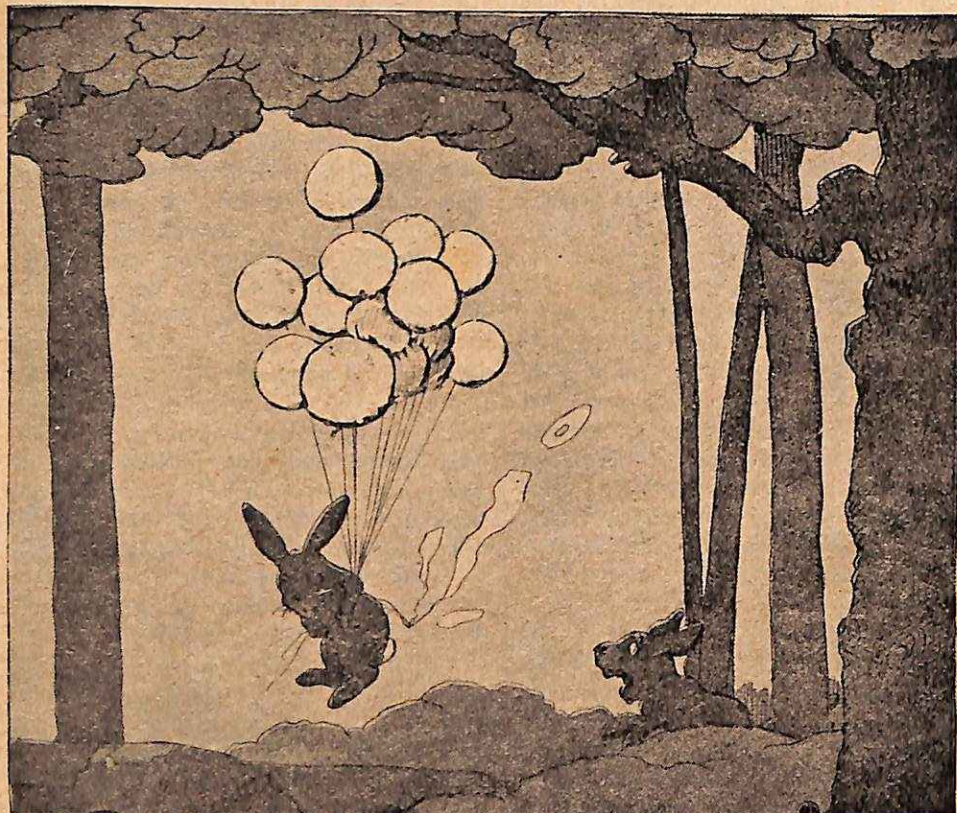
Ἐμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα ὁ κακόμοιρος, βλέποντάς με κορμασμένο κάτω ἀπὸ τίς κόκκινες ἐκεῖνες φούσκες, ποὺ μὲ τραβοῦσαν ψηλὰ μὲ τόση δύναμη καὶ γρηγοράδα.

Μ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο τρόπο γλίτωσα καὶ πάλι ἀπ' τὸν ἐχθρό μου. Πῶς θὰ γλίτωνα ὅμως κι' ἀπ' τὸ μπαλλόνι μου;

Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἀνησυχοῦσα καὶ τόσο πολὺ. Εἶχα ταξιδέψῃ κι' ἄλλη φορὰ στὸν αέρα, τότε πού, καθὼς θὰ θυμάστε, μᾶραξε στὰ νύχια του ὁ αἰετός. Ἡμῶν πιά ἕνας γενναῖος ἀεροπόρος. Κι' ἔλπιζα πῶς καὶ τὸ δεύτερο ταξίδι μου θὰ τελείωνε καλὰ σὰν τὸ πρῶτο. Καὶ καλύτερα μάλιστα.

Νά, τὰ μπαλλονάκια θὰ μὲ πῆγαιναν ὅσο ψηλὰ μποροῦσαν. Κι' ἔπειτα, ποὺ σιγὰ σιγὰ θὰ ξεφουσκωναν καὶ θάχαναν τὴ δύναμή τους—τῶρα αὐτό, πῶς τὰ μπαλλονάκια ξεφουσκώνουν

και πέφτουν, — θα με κατέβαζαν σιγά-σιγά ως πού να πατήσω πάλι στη γη. Με άλλους λόγους, το αερόστατό μου θα γινόταν αλεξίπτωτο. Έτσι ενόμιζα. Αλλά... λογάριάζα χωρίς τη φωτιά... (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΑ ΛΕΙΒΑΔΙΑ

Ούτε καίτσια πιά μπρός στα μάτια του "Αλκη, ούτε οι βαρκούλες που έδλεπε δεμένες στην αποβάθρα, ούτε οι ψαράδες που τραβούσαν την τράτα. Ούτε περιπάτους στην προκυμιά και τους παρالياκούς δρόμους κάνει, ούτε τ' αρώματα που τον μεθούσαν στον κάμπο ανασαίνει, ούτε στην τερπνή λεωφόρο βρίσκεται, που πήρε μια Κυριακή για να πάει στα λειβάδια. Όλα αυτά τώρα του είναι μια ανάμνηση...

Κι' ο "Αλκης κλείνει τα μάτια του. Έτσι φαντάζεται πως μόλις τώρα στρίβει απ' την έρημική λεωφόρο στο στενό. Είναι ένας βοτσαλόστρωτος δρομάκος αυτό το στενό, κατηφορικός. Στα μέσα του, κι' απ' το δεξί πεζοδρόμι, τον σταματά μια έκκλησις: «Καλώς τον», του φαίνεται σ' αυτό το λέξη: «στά λειβάδια πώς;» Ο "Αλκης σκύβει το κεφάλι, σταυροκοπιέται και προχωρεί. Στα κατώφλια, βλέπει παιδάκια με τα πατουσάκια γυμνά, που παίζουν με τις λάσπες και πιτσιλίζουν. Μερικές κόττες παρέκει, που σκαλίζουν για σπόρους το χώμα, τρομάζουν καθώς περνάει και φτεροκοπούν, τρέχοντας να κωθούν στις αυλές: Κόκοκο — κόκοκο!...

Και τώρα στρίβει σ' ένα δρόμο φα-

δύτερο και μακρύ σαν κορδέλλα, που φέρνει στον "Αη Λουκά και προχωρεί ως την ακροθαλασσιά. Έδω, πριν στρίψει την γωνιά, ο "Αλκης, αντικρύζει ένα μισογκρεμισμένο μαντρότοιχο. Κι' επειδή είναι Κυριακή, πίσω του, στη χορταριασμένη έκταση που ήταν μια φορά χωράφι, — κι' αυτό το μαρτυρεί και μια στέρνα, ξερή πιά, — βλέπει δυο ομάδες σε κίνηση: άλλους που φορούν φανέλλες με κόκκινες ρίγες, άλλους με θαλασσιές. Κι' όλοι κυνηγούν μια μπάλλα. Αλλά είναι πρωί, κι' οι φίλαθλοι που παρακολουθούν το μάτς, μετρούνται στα δάχτυλα.

Ο "Αλκης τραβάει το δρόμο του. Έχει να περπατήσει αρκετό διάστημα. Δοσ να φτάσει στον "Αη Λουκά. Μά δεν του κάνει κόπο να περπατά. Γιατί τα μάτια του βλέπουν ολόγυρα ένα πράσινο, πότε βαθύ πότε ανοιχτό, που στη χλόη είναι γαρνιρισμένο με λουλουδάκια κίτρινα ή λευκά, και στα δέντρα με καρπούς. Δεν κουράζεται όμως πού πολύ επειδή το στήθος του το πλημμυρίζει ένας άερας ελαφρός, ποτισμένος με μύρα: κι' ακόμα, επειδή καθώς τα περιβάλλια κατηφορίζουν απ' τη μια μεριά, πέρα απ' την πρασινάδα των δέντρων και πέρα απ' τις λιγοστές στέγες που ξεχωρίζει, σ' αρέσει ένα πλάγιο βλέ-

μα, αυτό γλυστρά σ' μια θάλασσα βαθυγάλανη κι' αφρισμένη: τους αφρούς, ή απόσταση τους κάνει να φαίνονται σαν άσπρες πεταλούδες που επιπλέουν, ζυγίζοντας τα φτερά τους.

Πίσω απ' τις κορφές μερικόν κυπαρισσιών, υψώνεται ένα λιγνό, μαρμάρινο καμπαναριό. Η καμπάνα σημαίνει πρόσχαρη και σκεπάζει τα κελαϊδήματα των πουλιών. Σημαίνει πρόσχαρη, κι' ή καρδιά ανοίγει. Κι' επειδή έδω ο "Αλκης ανασαίνει έναν άερα ποτισμένο με μύρα, τα στήθια του ανοίγουν, πλατύνουν, είναι έτοιμα να κλείσουν πόθους ευγενικούς και μεγάλους.

Το πορτάκι μιας πελώριας αυλόθυρας, με χορταριασμένο κατώφλι, ανοίγει λίγα βήματα πιδ μπροστά, και προβάλλει κάποια γριούλα, που σιγρίζεται στο μπράτσο μιας κοπέλλας:

— Στάσου μια στιγμή να κλειδώσω, γιαγιά.

Ο "Αλκης τις προσπερνά αδιάφορος. Μά ή κοπέλλα σκύβει και λέει κάτι της γριούλας σταυτί, καθώς τον βλέπει. Σίγουρα, θα τη ρωτά πως της φαίνεται αυτός ο ξένος, από πού κουβαλήθηκε στον τόπο τους και ποιόν γυρεύει στη γειτονιά τους. Κι' ή γριούλα, που δεν ξέρει περισσότερα απ' το κορίτσι, βάζει μπροστά το κάτω άχέλι και δαγκώνει τ' άπάνω: Μμμ... Ποιό να ξέρη;

Στην έκκλησις, που μπήκε λίγο πιδ πριν απ' τη γριούλα με την έγγονή της, ο "Αλκης ανάμωσε το Φοίβο. Και σαν απόλυσε, βγήκαν τελευταίοι στον αυλόγυρο, γιατί ο "Αλκης ήθελε να τα δει όλα καλά: τα καντηλέρια, τις ει-κόνες, τα σκαλισματα έδω κι' εκεί... Στον αυλόγυρο στάθηκαν δυο πού άδειασε σχεδόν. Δυο έμεναν ακόμα να βγούν. Κι' αυτοί οι δυο ποιοί ήταν: Η γριούλα που είχε δη' καθώς έρχόταν με την έγγονή της ο "Αλκης. Κι' αλήθεια, τώρα του κινήθηκε ή περιέργεια να μάθει ποιές ήταν. Έκανε λοιπόν να ρωτήσει το Φοίβο, όταν τον είδε να τις πλησιάζει και να τις χαιρετά χαμογελαστός:

— Καλημέρα σας... Τι γίνεται; — Δέξα τ'ω Θεώ, παιδί μου, καλά... Έσύ: Η μητέρα σου; — Κι' έμεις καλά τα περνάμε για την ώρα.

— Αμ' ο κύριος από δω, ποιός είναι; — Αλήθεια, δε σ'ας την εούστηρα: Ο φίλος μου ο "Αλκης. Τον έγνωρίσα στην Αθήνα, σ' ένα σχολείο που πηγαίναμε μαζί. Κι' από δω, "Αλκη, ή κυρία Σ. με τη δεσποινίδα Βασιλική, έγγονή της, οι πιδ καλοί μας γείτονες. — Χαίρω πολύ.

Κι' έχωρίστηκαν. Ο "Αλκης με το Φοίβο πήραν πρὸς τα κάτω το δρόμο, για να κάνουν έναν περίπατο στην πα-

ραλία που άπείχε λίγα βήματα μόλις, κι' ή γριούλα με την έγγονή της, τη Βασιλική, πήραν τον άνηφορο, για να γυρίσουν στο σπίτι τους.

Στην παραλία σταμάτησαν μπρός σ'έντε ψαράδες, που τραβούσαν τα δίχτυα μιας τράτας. Το ψάρεμα πήγε καλά, γιατί τραβούν με δλη τους τη δύναμη σημαδι πως πιάστηκαν πολλά ψάρια. Λισκαμένοι, με τα πανταλόνια τους ανασηκωμένα για να μην τα βρέχει ή θάλασσα, ανασκουμπωμένοι και με τα στήθια τους ανοιχτά, τραβούν ρυθμικά και γερά. Κάθε τόσο ο τελευταίος έρχεται και πιάνει μπροστά, ενώ δίνει στο μπροστινό του, που έρχεται να τον αντικαταστήσει, το σχοινί που περισσεύει, να το κινή κουλούρα.

— Αίντε... βέρα, παιδιά!

Τώρα όλοι οι ψαράδες μαζί βουτούν στο νερό και μαζεύουν τα δίχτυα με προσοχή. Σ'έντε λίγο τα παρατούν στην άμμουδιά: Πόσα ψάρια βλέπει ο "Αλκης, που σπαρταρούν ανάμεσα στα φύκια, ζωντανά! Σπαρταρούν, κι' όλων τα λέπια, βρεμένα καθώς είναι, άσημίζουν στον ήλιο, ζοτράφτουν σ'α διαμάντια. Να κι' ένα χταπόδι, που άπλώνει τα πλοκάμια του με ταχυδατυουργική γρηγοράδα, παλεύοντας άπεγνωσμένα με τ'άλλα ψάρια, που φαντάζεται πως του φράζουν το δρόμο για ναβρη την έλευθερία του... Να κι' άλλο, να κι' ένας κατακόκκινος άστακός, που είναι έτοιμος να δαγκώσει με τα πριόνια του απ' τη λύσσα του...

— Δε χορταίνεις και μόνο που τα βλέπεις, "Αλκη;

— Ω, ναί!

Γυρίζουν στο σπίτι του Φοίβου, από ένα μονοπάτι ανάμεσα σ'έντε ψηλούς μαντρότοιχους. Θα τον φιλοξενήσουν τον "Αλκη. Και το σπίτι του Φοίβου το είδαν άμα έφτασαν εκεί που ο ένας μαντρότοιχος, — ο δεξιός, — κορόταν, και το μάτι ξάνοιγε ένα μικρόν έλαιώνα. Το είδαν ανάμεσα απ' τα φυλλώματα των έλθων που άσημίζαν: Σεμνὸ σπιτάκι, χαριτωμένο. Σαν εκείνα τα σπιτάκια τα κουκλιτσινα. Το βάψιμό του θύμιζε το "Αλκη τις χαλκομανίες που κολλούσε στα περιθώρια της Φυσικής Ιστορίας και της Γεωγραφίας του σαν ήταν μαθητής. Ένα χρῶμα πορτοκαλλί. Τα παράθυρά του με τζάμια καθαρά και νταντελένιους μπερντέδες, με παντζούρια μονοκόμματα, δίχως γρίλλες δυο πατώματα, άνω και κατώ, τέσσερα παράθυρα: δυο στο πάνω, δυο στο κάτω. Στη μέση, μπρός, μια σκαλίτσα με κάγκελα, μια ταρτσούλα, κι' ή πόρτα στο βάθος της. Από κάτω της άκριδως, κρυμμένη απ' τη σκαλίτσα, άλλη πορτούλα, — ή πορτούλα που οδηγεί στο

κατώ. Αυτή όμως είναι κλειστή. Ο "Αλκης κι' ο Φοίβος ανεβαίνουν τη σκαλίτσα, κι' άκούνε βήματα στο διάδρομο, που φαίνεται απ' την ανοιχτή πορτούλα. Είναι ή μητέρα του Φοίβου: βγαίνει στην ταράτσα να υποδεχτεί το γιό της με το φίλο του:

— Καλώς τους... καλώς τους...

Ο "Αλκης βγάζει το καπέλλο του και της σφίγγει το χέρι με σεβασμό και συγκίνηση.

— Σας είχε π'η ο Φοίβος πως θάρχόμουν να σ'ας έω;

— Μου το είπε. Και μ'ας κάνεις μεγάλη χαρά.

Τους π'ει μέσα. Στο διάδρομο άνηχούν τα βήματά τους ξερά. Έστερα πνίγονται σ'ένα χαλί παχύ. Έδω είναι ή σάλλα. Και στην άκρη εκείνη της σάλλας, πάνω σ'έκείνο εκεί το τραπεζάκι, πλάι στο παράθυρο, στη σκιά, τί; Χμ... μόνο ο Φοίβος ξέρει τί είναι. Κι' έξηγει στην "Αλκη:

— Βλέπεις έδω; Είναι ένας φωνόγραφος, από κείνους, που είδαν το φως πρώτοι στον κόσμο. Έλα να κοιτάξης τη μάρκα του... Αλλά ξέρεις γιατί είναι κάτι άξιοπερίεργο; Για τις πλάκες του. Βλέπεις αυτά τα στρογγυλά κουτιά; Έδω-μέσα είναι! Γιατί δεν είναι σ'α δίσκοι, όπως γίνονται τώρα. Στάσου ν' ανοίξω ένα κουτί να σου δείξω μια...

— Μπά... μπά... Έδω έχουμε κυλινδρικές πλάκες λοιπόν;

— Ναί, κυλινδρικές... Κάτσε ν' άκούσης μια.

Ο "Αλκης κάθεται σ'έντε καρυδένια καρέκλα με ψάθα, κι' ο Φοίβος βάζει το χουνί στη θέση του, εφάρμοζει σ'έναν κύλινδρο μια πλάκα, γυρίζει ένα χειρούλι για να κουρδιστεί ο φωνόγραφος, κι' ύστερα άκουμπά στην άκρη της πλάκας τη βελόνα και τραβάει ένα έλασμα δεξιά: Ο κύλινδρος αρχίζει να γυρίζει. Στην αρχή άκούγεται κάτι σ'έντε σύρσιμο και ξαφνικά μια φωνή, που βγαίνει όχι από στόμα, μ' από μύτη: αυτή ή φωνή, άγγλική, άναγγέλλει πως μια άρχίστρα θα παίξει την εισαγωγή του ύμνου της Μεγάλης Βρετανίας. Ο ρυθμός, γοργός και σθενός, δίνει φτερά στη φαντασία του "Αλκη. Θερρεί πως βλέπει μπροστά του να παρελαύνουν στρατιώτες που έχουν ένα βήμα όλοι τους, ένα βλέμμα, μια έκφραση, μια ψυχή. Και τώρα που ή μουσική σβύνει σιγά, το φαίνεται σ'έντε άκούη το βήμα τους στην ασφαλτόστρωτη λεωφόρο, — ένα κι' αυτό, — που άνηχτεί ρυθμικά: έν-δυό, έν-δυό...

Η φωνή ώστόσο που βγαίνει από μύτη, τον ξαναφέρει στη σάλλα, κοντά στο Φοίβο: Του λ'ει, άγγλικά πάλι, πως θ' άκούση ένα μέρος απ' το γερμανικό ύμνο. Κι' όταν τελειώσει κι'

αυτό, το σύστησε να τεντώσει καλά ταυτί του για να μη χάση ούτε μισή νότα: θ' άκούγε τον Ιταλικό. Α, τί γλυκύτατη ήταν ή μουσική του Ιταλικού! Αυτός δεν ένθουσίαζε με τους κρότους, δεν έκαλούσε σ'έντε συναγεμμό, δεν ήταν τόσο θορυβοποιός και μεγάλοςτος όσο οι άλλοι: μ'α γι' αυτό και τον συνάρπασε τον "Αλκη, τον άνεβασε σ'έντε ατμόσφαιρα απ' όπου έλα τα έδλεπε σαν τυλιγμένα σ'έντε άγλύ...

Ο Φοίβος έβαλε κι' άλλη πλάκα ύστερα, και τρίτη, και τέταρτη. Όταν εξαφνα είδαν τη μητέρα του στο άνοιγμα της πόρτας:

— Κοιπάστε να φάμε...

Ήταν νηστεία την Κυριακή εκείνη. γι' αυτό και το φαί ήταν λιτό. Με πόση όρεξη όμως έφαγε ο "Αλκης! Κοίταζε γύρω του: Το ταβάνι ήταν χαμηλό, ο μπουφές καρυδένιος, τα σερβίτσια άστραφταν πίσω απ' τα τζάμια του. Αντίκριτο που ήταν ανοιχτό ένα παραθυράκι μικρό, μ'έντε ντιβανάκι ντυμένο με σκεπάσματα άσπρα στη βάση του. Το παραθυράκι αυτό έδλεπε σ'έντε μονοπάτι, που το σκίαζαν φυλλώματα νταντελένια. Πουλάκια κελαϊδοούσαν, μια άγελάδα και μια κατσίκια έδοσκαν, όρνιθες σκάλιζαν στη γη, ένα ρούκι κυλούσε πιδ πέρα...

— Ζήτη σ'έντε παράδεισο; το ξέρετε; είπε ο "Αλκης, κι' έστέναξε, γιατί θυμήθηκε την πολιτεία που ζούσε αυτός.

— Ναί... αλλά ζούμε στη μοναξιά... άποκρίθηκε ή μητέρα. Ένώ έσεις στην πόλη, ζήτη μέσα σ'έντε ανθρώπους, έχετε με κάτι να διασκεδάσετε...

— Δε λέω... Αυτά όμως κουράζουν περισσότερο απ' όσο φαντάζεστε, και μπορώ να σ'ας πω πως αν ζούσατε σ'έντε πόλη, θα άσθανόσαστε να σ'ας τριγυρίσει πολλές φορές μια πιδ κύρα μοναξιά... Ένώ έδω... έδω ή ψυχή του ανθρώπου δεν κουράζεται ποτέ.

— Άς είναι, λ'ει κι' ο Φοίβος. Κάνεις ποτέ δεν ευχαριστείται μ' αυτό που έχει.

Και τώρα, που φτάνει το σούρουπο διακριτικά διακριτικά, ο Φοίβος ξεπροβοδίζει τον "Αλκη. Ο "Αλκης ξανααντικρύζει τον "Αη Λουκά και το δρόμο, που τον έφερε το πρωί ως εκεί. Ο Φοίβος θ'έντε συντροφιά ή ακόμα ως ένα διάστημα. Και καθώς περνούν μπρός απ' την πόρτα της Βασιλικής και της γριάς γιαγιάς της, ή πορτούλα της έξω θύρας ξανανοίγει. Τώρα προβάλλει μόνο το δροσερό πρόσωπο της κοπέλλας.

— Φοίβο!

Ο Φοίβος σιμώνει. Η πορτούλα ξανακλείνει κι' ο Φοίβος γυρίζει στο φίλο του μ'έντε μπουκετάκι στο χέρι.

— Αυτό σου το προσφέρει ή Βασι-

κή. Είδες τί καλὸ κοριτσάκι εἶναι;
— Α, μὰ βέβαια, εἶναι πολὺ εὐγενικό.
Κι' ὁ Ἀλκης παίρνει τ' ὠραῖο μπου-
κετάκι καὶ τὸ φέρνει κάτω ἀπ' τὴ μύτη
του. Τὸ λεπτὸ ἄρωμα τὸν μεθάζει.

— Ααα!... Καληνύχτα, Φοῖβο, καὶ
πὲς τῆς μικρῆς πὼς τὴν εὐχαριστῶ
πολὺ γιὰ τὸ δῶρο της.

— Καληνύχτα, Ἀλκη!

Κι' ὁ Ἀλκης γυρίζει στὴν πόλη μο-
ναχὸς του. Οὔτε τώρα ὁ δρόμος τὸν
κουράζει. Βλέπει ἀπὸ μακριὰ τὰ φῶτα
τῆς πόλης ν' ἀνάβουν ἕνα-ἕνα καὶ ν'
ἀντικαθρεφτίζονται στὸ λιμάνι, καὶ τὰ
μάτια του ὑψώνονται πρὸς τὸν οὐρανό,
ποὺ παίρνει μιὰν ἀπόχρωση βαθυγάλα-
νη, γιὰ νὰ δῇ τὰστρα, ποὺ κι' αὐτὰ ἔ-
να-ἕνα ἀνάβουν. Κι' ἀργοσαλεύουν τὰ
χείλη του. Τάχα τί νὰ φαντάζεται; Πὼς
μιλεῖ μὲ τὸ Θεό;

Ἐνα τριζόνι δονεῖ μὲ τὸ γρί-γρί του
τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀλκη ξανανοίγουν:
Οὔτε καίγια πιά μπρὸς στὰ μάτια του,
οὔτε οἱ βαρκοῦλες ποὺ ἔβλεπε δεμένες
στὴν ἀποβάθρα, οὔτε οἱ ψαράδες ποὺ
τραβοῦσαν τὴν τράτα. Οὔτε περίπατους
στὴν προκυμαία καὶ τοὺς παραλιακοὺς
δρόμους κάνει, οὔτε τ' ἀρώματα ποὺ τὸν
μεθοῦσαν στὸν κάμπο ἀνισαίνει, οὔτε
στὴν τερπνὴ λεωφόρο βρίσκειται, ποὺ πῆ-
ρε μιὰ Κυριακὴ γιὰ νὰ πάει στὰ λειβά-
δια. Ὅλ' αὐτὰ τώρα τοῦ εἶναι μιὰ ἀνά-
μνηση μόνο, ποὺ τοῦ φέρνει μιὰ γλυ-
κειὰ νοσταλγία.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ξένοιστα τρέχω καὶ γελῶ,
Ἐγνοῖα στὸ νοῦ καμμιὰ δὲ βάνω,
μὲ τ' ἄσπρα σύννεφα μιλῶ,
μὲ τ' ἄσπρα συντροφεύω καὶ κἄνω.
Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί
ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ...

Μοῦ γίνεται φίλος στενὸς
τὸ κάθε λουλουδιὸ ποὺ βγαίνει
κατ' ἀπ' τὸ χροσαφένιο φῶς,
μιὰ ξανθοὶά μέρα ὄνειρεμένη.
Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί
ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ...

Τὰ μυστικά μου θὰ τὰ πῶ,
στὸ ἥσυχο, γλυκὺ ροῦακι,
τὶς μικρὲς πίκρες τ' ἀπαλὸ
θὰ μοῦ τις πᾶρη ἀγεράκι.
Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί
ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ...

Ἡ φίλη μου ἡ πιὸ τραγὴ
(μοῦ στέλνει ἀχτίδες κάθε βράδυ!)
εἶν' ἡ σελήνη ἡ φωτεινὴ
ποὺ κάνει βόλτες στὸ σκοτάδι...
Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί
ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ!...

Μὲ τὰ πουλάκια ἐγὼ τραλλὰ
τραγουδία πάλι θὰ τόνισω,
ποὺ θὰ κυλοῦν, ντό, ρέ, μί, λά,
σὰν τοὺς κρατῶ γερά τὸ ἴσο...
Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί
ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ!...

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ L. DE KERANY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἐνῶ μιλοῦσαν ἔτσι, κατεβαίνανε.

— Λοιπὸν θὰ μείνω ἐδῶ ἀπόψε! φώ-
ναξε ὁ Φίλιππος δρασκελίζοντας τὸ κα-
τώφλι τῆς μικρῆς κατοικίας τοῦ φαρο-
φύλακα.

Μιὰ κραυγὴ χαρᾶς ὑποδέχτηκε ἐκ
μέρους τῶν παιδιῶν τὸν ἐρχομὸ του. Ὁ
λοιπὸν ἀγαποῦσαν στὸ σπῆτι τοῦ Μουριέ.
Ἡ Σολάντζ πειράχτηκε.

— Ἡ ἰδέα σου εἶναι κουτὴ, τοῦ εἶπε.
Τί νομίζεις πὼς θὰ ὀφελήθης ἀν περά-
σης τὴ νύχτα σου στὸ φάρο;

— Θὰ μάθω... τίς ἀποχρώσεις τοῦ
ὠκεανοῦ, εἶπε ὁ Φίλιππος μ' ἕνα περι-
παιχτικὸ μορφασμό.

Ἐκείνη τοῦ ἔδγαλε τὴ γλῶσσα της
καὶ πῆγε ν' ἀνταμώσῃ τὸν πατέρα της.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κ. Σαρσὲν κι' ἡ
κόρη του ἔστριβαν στὴ γωνιά τοῦ σπι-

τί κουτὸς ποὺ εἶμαι! Τὸ ἄφησα ἔξω,
ἐκτεθειμένο στὴ βροχῇ.

— Φραγκίσκα, πήγαινε νὰ τὸ φέρῃς.
Ἡ Φραγκίσκα ὑπάκουσε καὶ γύρισε
ἀμέσως.

— Νά, εἶπε ὁ φύλακας, αὐτὸ εἶναι ποὺ
μ' ἐμποδίζει νὰ κοιμᾶμαι στὰ ξενύχτια
μου. Ἐσὺ δὲ σὰς προσφέρω, κύριε Φί-
λιππε, γιὰτὶ φαντάζομαι πὼς ὁ κ. Σαρ-
σὲν δὲ θὰ εὐχαριστηθῇ ἀν τὸ μάθῃ. Θὰ
μοῦ ἐπιτρέψετε ἔμως νὰ πῶ στὴν ὁ-
γεία σας.

Ἐκαμε νὰ ξεβουλώσῃ τὸ δοχεῖο καὶ
μάζεψε τὰ φρύδια τοῦ γυρίζοντας πρὸς
τὴ Φραγκίσκα.

— Τρελλοκόριτσο! τῆς εἶπε. Ποιὸς
σοῦ δώσε τὸ δικαίωμα νὰ βγάλῃς τὸ
βούλωμα;

— Ἐγώ, πατέρα; εἶπε ἡ Φραγκίσκα
ἀνοίγοντας μὲ κατὰπληξῇ τὰ μάτια της.

Τὸ φλασκί ἦταν
καταγῆς. Τὸ πῆ-
ρα καὶ τῶφερα
δῶ χωρὶς νὰ τὸ
κοιτάξω καθό-
λου.

— Καλὰ λές!
εἶπε ὁ πατέρας
ἀφοπλισμένος
ἀπ' αὐτὸν τὸν
τόνο τῆς βα-
θειᾶς εἰλικρί-
νειας. Ἐέρω ἄλ-

λωστε πὼς ἐσὺ δὲν εἶσαι οὔτε περλε-
ρη οὔτε λαίμαργη. Μὰ ἀφοῦ δὲν ἦσουν
ἐσὺ, τότε ποιὸς ξεβούλωσε τὸ φλα-
σκί μου;

Μύρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ περιεχόμε-
νο τοῦ δοχείου, καὶ μὴ βρίσκοντας καμ-
μιὰ διαφορτικὴ μυρωδιά, πρόσθεσε:

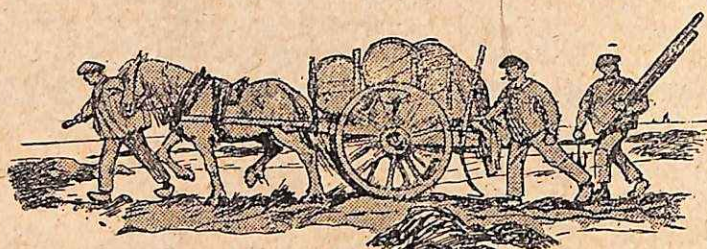
— Α, φαίνεται πὼς γελάστηκα. Δὲν
εἶναι τίποτα. Στὴν ὁγεία σας, κύριε
Φίλιππε, καὶ στὴν ὁγεία τοῦ θεοῦ
σας, τοῦ ἀδελφοῦ σας καὶ τῆς Σολάντζ.

Μὰ αὐτὴ ἡ τελευταία πρόποση ἀκού-
στηκε χωρὶς ἐνθουσιασμό. Ἡ μικρὴ κυ-
ρία τοῦ πύργου δὲν ἦταν ἀγαπητὴ στὸ
σπῆτι τοῦ φαροφύλακα.

Ὁ Φίλιππος, ἀπεναντίας, εἶχε μιὰ
καταπληχτικὴ ἐπιτυχία. Ἡ Φραγκίσκα
καὶ ὁ Πέτρος προτιμοῦσαν τίς ἱστορίες
τοῦ ἀπ' τὰ παραμύθια τῆς Γκιώτ, γιὰτὶ
αὐτὸς εἶχε τὴ συνήθεια νὰ τις ζωντα-
νεύῃ μὲ σχετικὰς χειρονομίες.

Ἐπὶ ἀπ' τὸ φαγητὸ ἄρχισε νὰ
τοὺς διηγῆται μιὰ παράσταση στὸ χει-
μωνιάτικο Ἱπποδρόμιο, ἔπου εἶχε πα-
ρευρεθῇ κατὰ τὴ διακοπὴ τῶν Χριστου-
γέννων.

— Ὁ κλόουν κάνει σὰ σβούρα, τοὺς
ἔλεγε, νὰ ἔτσι, κι' ἔπειτα πέφτει πάνω
στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου.

«Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς κρότος προερχόταν ἀπλοῦστα ἀπὸ τὸ
κάρο...» (Σελ. 487, στ. α').

Ἐνα χτύπημα ἀκούστηκε τότε στὴν
πόρτα. Ἦταν ὁ Φαζιόλ.

— Ἐμπα γρήγορα! τοῦ εἶπε ὁ Μου-
ριέ. Κάνει ἕναν καιρὸ, ποὺ δὲν εἶναι
νὰ μείνῃ ἔξω οὔτε σκύλος.

— Τὴν ἴδια γνώμη ἔχω κι' ἐγώ, εἶ-
πε ὁ τελωνοφύλακας γελώντας, ἀλλ'
ὥστόσο, φιλαράκο μου, εἶσαι ὑποχρεω-
μένος νὰ μ' ἀκολουθήσῃς.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μουριέ ἀποκρίθηκε μ'
ἕνα γνέψιμο ἀρνητικό, ὁ νεοφερμένος
πρόσθεσε χαμηλόφωνα:

— Ἐκαμα μιὰ ἀνακάλυψη πρώτης
σχετικὰ μὲ τὸν κρυψώνα, καὶ δὲ θέλω
νὰ σοῦ μιλήσω μπρὸς στὰ παιδιὰ.

Ὁ φαροφύλακας σηκώθηκε βιαστικά
καί, κοιτάζοντας τὸ ρολοῦί του, εἶπε:

— Σ' ἕνα τέταρτο πρέπει ν' ἀνάψω
τὸ φάρο, μὰ ὡς τότε εἶμαι ἐλεύθερος.
Καὶ γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, θὰ εὐχα-
ριστηθῶ νὰ περπατήσω λιγάκι. Νιώθω
τὸ κεφάλι μου βαρὺ σὰ νὰ κακοδεί-
πνησα. Ὁ ἀέρας θὰ μοῦ κάμῃ καλὸ.

— Θάχῃς ἀρκετὸν ἀπ' αὐτόν, ἐν
νοῖα σου. Ἐμένα ἔμως ἡ μύτη μου εἶ-
ναι παγωμένη.

— Πιὲ γιὰ νὰ ξεπαγώσῃ, εἶπε εὐθυμα
ὁ φαροφύλακας στὸ συνομιλητὴ τοῦ.

Ἀπλωσε τὸ φλασκί στὸν τελωνοφύ-
λακα, ποὺ ἤπιε μιὰ γουλιά καὶ πλατάγισε
τὴ γλῶσσα του.

— Διάβολε! εἶπε. Εἶναι πρώτης ποιό-
τητας, βλέπω. Ἄν δὲ σὲ γνώριζα καλά,
θάλεγα πὼς τὸ προμηθεύσαι ἀπὸ τὸ
κελλάρι τῆς θεῖᾶ-Γκιώτ.

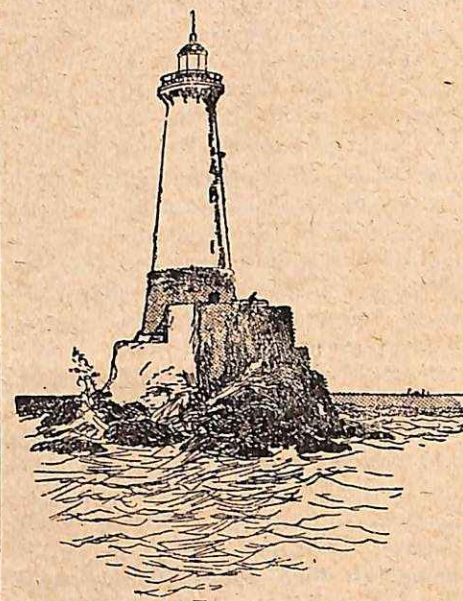
— Εἶναι δῶρο τοῦ μηχανικοῦ μου,
ἀποκρίθηκε ὁ Μουριέ μὲ περηφάνεια,
καὶ μπορεῖς νάσαι βέβαιος πὼς αὐτὸς
πλήρωσε τελωνειακά.

— Τότε, ἀφοῦ θάχω τὴ συνείδησή
μου ἥσυχη, ἄς πῶ λίγο ἀκόμα.

Ἦπτε μιὰ νέα γουλιά καὶ οἱ δύο ἄν-
τρες βγήκαν ἔξω γελώντας.

— Θὰ γυρίσω σὲ δέκα λεπτά, εἶπε

φεύγοντας ὁ φαροφύλακας στὴν Ἰουλιανή.
Ἐκείνη ἦταν ἀφροσιωμένη στὶς δου-
λειές τοῦ νοικοκυριοῦ. Ἐκαμε τὴν τουα-
λέττα τοῦ μωροῦ καὶ τὸ πλάνιασε, ἐνῶ
ὁ Φίλιππος ἐξακολουθοῦσε τὴ θαυμάσια
περιγραφή του.

«Ὁ φάρος τοῦ Φοῦρ.» (Σελ. 493, στ. γ').

— Ὑστερ' ἀπὸ τὸν Κλόουν, παρουσιά-
στηκε στὴ σκηνὴ ἕνας ἐλέφας. Εἶδατε
ποτέ σας ἐλέφαντα; Ὁχι, δὲν εἶν' ἔτσι;
Θὰ σὰς πῶ λοιπὸν ἐγὼ τί λογῆς εἶναι.
Εἶναι ἕνα πελώριο ζῷο μὲ μιὰ προβο-
σίδα τόση... καὶ μὲ κάτι αὐτιά τέτοια,
μιὰ μικρὴ ἀστὴρα οὐρὰ καὶ μὲ κάτι με-
γάλα πόδια ποὺ θάσπαζαν ἕναν ἄνθρω-
πο σὰ μύγα. Ὁ ἐλέφας ἔρχεται στὴ μέ-
ση τοῦ Ἱπποδρόμιου καὶ χαιρετᾷ. — Κα-
λημέρα σας, κύριοι! — Καλημέρα σας,
κυρίες!...

Ἡ Φραγκίσκα καὶ ὁ Πέτρος γελοῦ-

σαν μ' ὅλη τὴν καρδιά τους. Ἀλλὰ ἡ
ἐκρηγῆ αὐτὴ τῆς χαρᾶς τῶν διακόπηκε
ἀπὸ μιὰ παρατήρηση τῆς Ἰουλιανῆς:

— Γιατὶ ἄργησε ὁ πατέρας;
Ἡ νέα ἦταν συνειθισμένη στὴ στρα-
τιωτικὴ ἀκρίβεια τοῦ Μουριέ καὶ παρα-
ξευενόταν τώρα γιὰ τὴ μεγάλη του ἀρ-
γοπορία.

— Εἶπε πὼς θὰ γύριζε σὲ δέκα λε-
φτά καὶ νὰ ποὺ πέρασε ἕνα τέταρτο καὶ
δὲ φάνηκε. Θὰ πάω νὰ ἰδῶ...

— Καὶ μᾶς θὰ μᾶς ἀφήσῃς μόνα;

— Πιστεύω πὼς δὲν ἔχετε νὰ φοδη-
θῇτε τίποτε, ἀφοῦ θάναί ὁ κύριος Φί-
λιππος μαζί σας.

— Μπορεῖς νάσαι βέβαιη, Ἰουλιανή,
πὼς δὲ θὰ πάθουν τίποτε τὰ μικρά.

Καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν δεκατριῶν τοῦ
χρόνων, ὁ Φίλιππος κοίταξε τὴ Φραγκί-
σκα καὶ τὸν Πέτρο σὰ μπεμπέδες ποὺ
μόλις ἄφθοναν τὸ ρογοβύζι.

Τὰ παιδιὰ δὲν πειράχτηκαν καθόλου
ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος. Ὅταν ἔλειπε ὁ πα-
τέρας τους καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀδερφή
τους, δοκίμαζαν μιὰ πραγματικὴ ἀνάγκη
προστασίας. Καὶ ἡ ὑπηρεσία ποὺ
μποροῦσε νὰ τοὺς προσφέρῃ σ' αὐτὴ τὴν
περίστασι ὁ νεαρὸς μαθητὴς, ἀξίζει πε-
ρισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΛΥΠΗ-ΧΑΡΑ

«Ὁ, τί μονότονα οἱ ὥρες ποὺ περνοῦν
τῆς θλίψης μας, πὼς μοιάζουν κομπολόι
ὁμοῖες, ψυχρὲς, ἀδιάφορες, ἀργές,
κι' ἐμεῖς ξυπνάμε σ' ἄγριο θρηνηλόι.

Σὰν διαβατόριον ἀστέρι ἡ χαρά,
οἱ ὥρες τῆς γοργᾶ περνοδιαβαίνουν,
σὰν ἀστραπὴ ποὺ μᾶς φωτίζει μιὰ στιγμὴ,
καὶ πάλι στὸ σκοτάδι ὅλα μένουν.

Γιατὶ μέσ' στὶς θλιμμένες ὥρες τίς ἀογές,
στοὺς δύστυχους χαρίζουμε συμπόνια;
— Γιατὶ ἀδιάφοροι στὶς ὥρες τῆς χαρᾶς,
στοὺς ἀμοιρῶς σκορποῦμε καταφρόνια;

ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΟΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΜΑΡΙΑΝΝΑ Γ. ΚΑΛΑΒΡΟΥ, Φωτεινὸ Καντηλάκι, Κάλυμνος, Ἰσότης 242ου Διαγ. Ἀύσεων. — 2. ΚΩΣΤΗΣ Ε. ΚΑΤΣΑΡΟΣ, Περιπλοκάς καὶ
Πλανόδιος Τρεβχιδούρος, Κυπαρισσία, Α' Βραβεῖον 241ου καὶ Ἰσότης 233, 235, 237 καὶ 238ου Διαγ. Ἀύσεων. — 3. ΑΝΕΜΩΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ, Ἄλε-
ξάνδρεια, Α' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαγ. Λευκῶν Ἀύσεων τοῦ Πεντάθλου. — 4. ΑΛΕΞ. Κ. ΤΣΑΓΓΟΠΟΥΛΟΣ, Πλοίαρχος Γράν, Κων/πολις, Α' Βραβεῖον 247ου
Διαγωνισμ. Ἀσκήσεων, Ἰσότης 242ου Διαγ. Ἀύσεων. — 5. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ, ΑΡ. ΣΠΗΛΙΩΤΗΣ, Ἀγκάθι, Θεσσαλονίκη, Ἰσότης 240ου Διαγ. Ἀύσεων.

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Άγαπητοί μου,

Ο ΠΩΣ σέ δλα τὰ μέρη τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ἔχει ἰδρυθεῖ κι' ἐδῶ, ἀπὸ τὸ 1916, μιὰ Ἑταιρεία Προστασίας τῶν Ζώων. Πρόεδρος εἶναι ἕνας πολὺ εὐγενικὸς καὶ φιλοπρόδοτος ἄνθρωπος, ὁ κ. Δουκᾶς Ροῦφος Κανακάρης, πού, ἂν δὲν σφάλλω, εἶναι κι' ὁ ἰδρυτής. Τελευταῖα, ἡ Ἑταιρεία αὐτὴ σκέφθηκε κι' ἀποφάσισε νὰ ἰδρύσῃ καὶ «Τμήμα Νεότητος», γιὰ νὰ γίνονται μέλη καὶ παιδιά. Κι' ἡ Διάπλασι σὰς τὸ γνωστοποίησε σ' ἐν' ἀπὸ τὰ προηγούμενα φυλλάδια τῆς καὶ σὰς παρακίνησε νὰ γραφτῇ. Πιστεύω λοιπὸν πῶς πολλὰ Διαπλάστα, ἀπόβουλα, ἀγρία καὶ κορίτσια. Ἡ πῆγαν αὐτὸν τὸν καιρὸ στὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας 10, ὅπου εἶναι τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας, ἡ σκέπτονται νὰ πᾶνε. Γιατὶ τὰ Διαπλάστωποια εἶναι πολιτισμένα παιδιά, πού ἀγαποῦν τὰ ζῶα καὶ θὰ θέλουν βέβαια νὰ βοηθήσουν ὅσο μποροῦν μιὰν Ἑταιρεία πού ἔχει ἀναλάβει τὴν προστασία τους.

Κι' ἔχουν τόση ἀνάγκη ἀπὸ προστασία τὰ καϊμένα τὰ ζῶα! Ὑπάρχουν, βλέπετε, κι' ἄνθρωποι πού δὲν τ' ἀγαποῦν, δὲν τὰ λογαριάζουν καθόλου, καὶ τὰ κακομεταχειρίζονται, καὶ τὰ βασανίζουν, ἄλλοι γιατί νομίζουν πῶς μετὸ κακὸ θὰ τὰ ὑποτάξουν περισσότερο, κι' ἄλλοι γιὰ γούστο, γιὰ διασκέδαση. Ὁ ἄνθρωπος, τί σκληροί, τί βάρβαροι ἄνθρωποι πού εἰν' αὐτοί! Καλὰ ἐπιτέλους ὁ χωριότης. ὁ καρολόγος, πού δέρνει τὸ ζῶο του, γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ νὰ τρέξῃ περισσότερο, ὅταν κουράζεται ἡ δυστροπία. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς τὸ κἀνῃ ἀπὸ ἀγνοία τοῦ καλύτερου τρόπου κι' ἀπὸ ἀνάγκη. Ἐκεῖνοι ὅμως πού βασανίζουν τὰ ζῶα, μόνον γιὰτὶ βρίσκουν εὐχαρίστηση στὸν πόνο τους καὶ σὲς κραυγὰς τους. Ὁ ἄνθρωπος, εἶναι φριχτοὶ αὐτοὶ οἱ βασανιστές! Καὶ νὰ συλλογιέται κανένας πῶς τὴς περισσότερες φορές εἶναι παιδιά, πού ἔπρεπε βέβαια νὰ χροῦν πὶδ τρυφερῇ, πὶδ εὐαίσθητῇ τὴν καρδιά ἀπ' τοὺς μεγάλους...

Καὶ δυστυχῶς δὲν εἶναι καθόλου σπάνιες οἱ σκληρὲς αὐτὲς τῆς φρίκης. Σὲ κάθε βῆμα μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ κάποιον ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρὰ τέρατα νὰ πετροβολᾷ μιὰ γάτα πού φεύγει ἀλλασμένη, νὰ δένῃ στὴν οὐρὰ ἐνδὲς σκύλου τενεκέ, νὰ χτυπᾷ μὲ κανένα στυλιάρη, «ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς», τὰ καπούλια κανέναν δεμένον ἀλόγου, πού τρώει ἥσυχα τὴ βρώμη του, ἢ νὰ περνᾷ θηλιὰ στὸ λαϊμὸ κανενὸς μικροῦ πουλιοῦ. Πολλὲς φορές τὸ ἐγκλημα αὐτὸ γίνεται ἐμαδικά. Μαζεύονται κάμποσα χαριτωμένα

παιδιά γιὰ ν' ἀπαγχονίσουν — τί νερωτική διασκέδαση! — ἕνα δυστυχισμένον πουλάκι πού ἔπεσε στὰ χέρια τους. Μιὰ τέτοια σκληρὴ περιγὰφω σ' ἕνα παλιό μου διήγημα. «Ἡ φούρκα». Εἶναι ἀπὸ τὸ φυσικὸ. Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα τὴ φρίκη πού αἰσθάνθηκα μικρός, ὅταν παραστάθηκα κατὰ τύχη στὴ σκληρὴ αὐτὴ πού διηγῆθηκα μεγάλος...

Τέτοιες σκληρὲς καλεῖσθε τώρα νὰ ἐμποδίζετε, ἀπὸ τέτοια βασανιστήρια νὰ προστατεύετε τὰ καϊμένα τὰ ζῶα. Μετὸ σῆμα τῆς Ἑταιρείας στὴν κουμπότρυπα — νὰ κι' ἐν' ἄλλο εὐγενικὸ καὶ τιμητικὸ σῆμα γιὰ ἕνα καλὸ παιδί. — θὰ ἐπεμβαίνει. Κι' ἂν τὰ κακὰ παιδιά δὲν σὰς ἀκούσουν, θὰ μπορεῖτε νὰ ἐπικαλεσθῆτε τὴν ἐπέμβαση τοῦ πόλιςμαν, πού εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς βοηθήσῃ. Τὸ ἔργο σας — τὸ καταλαβαίνω — δὲν θὰ εἶναι πάντα εὐκολο. Τὰ κακὰ παιδιά θὰ εἶναι πᾶν τὸ ζῶο πού βασανίζουν καὶ θὰ τὰ βάζουν μὲ σὰς. Θὰ σὰς τὸ φυλάνε πού φωνάζατε τὸν πόλιςμαν νὰ τὰ πιάσῃ, θὰ γυρεύουν νὰ σὰς ἐκδικηθοῦν, θὰ βρίσχετε τελοςπάντων μπελάνες. Ἀλλὰ τὸ δικίον θάνατι μὲ τὸ μέρος σας, κι' ὅποιοι ἔχει δικίον, πάντα στὸ τέλος γβαίνει νικητής. Ἐπειτα, ποῖο καλὸ γίνεται χωρὶς κόπο, χωρὶς ἐνόχληση καὶ κάποτε χωρὶς πάλιν; Ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ αἰσθηματίας, δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτρέπῃ τὸ κακὸ καὶ τὸ ἀδικίον γιὰ νὰ μὴ χάσῃ λίγο τὴν ἡσυχία του. Ἡ εὐχαρίστηση πού θὰ αἰσθανθῇ κατόπι ἀπὸ τὴ συναισθησὴ πῶς ἔκαμε τὸ χρέος του, θὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ γιὰ ὅλα. Καὶ θὰ ἔχῃ λίγη ἀπ' τὴν περηφάνεια πού εἶχαν κι' οἱ παλαιοὶ ἐκείνοι ἱππότες, πού προστάτευαν τοὺς ἀδύνατους καὶ τοὺς ἀδικούμενους καὶ, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους, ἐπανόρθωναν τὴς ἀδικίες. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι καὶ λιγάκι ἱππότης τοῦ παλίου καιροῦ. Δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴν κἀνῃ αὐτὸς τὸ κακὸ· πρέπει ὅσο μπορεῖ, ὅσο περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι του, νὰ ἐμποδίζῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὸ κάνουν.

Κι' ὅτι εἶναι κακὸ, πολὺ κακὸ πρᾶγμα νὰ κακομεταχειρίζεται κανεὶς καὶ νὰ βασανίζῃ τὰ ζῶα, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ Διαπλάστωποιο πού νὰ μὴν τὸ ἀναγνωρίζῃ. Ἀφίνω τώρα τὰ χρήσιμα ζῶα, πού ἕνας μεγάλος φιλόσοφος εἶπε γι' αὐτὰ πῶς ἀποτελοῦν ἀχώριστο μέρος τῆς Ἀνθρωπότητος. «Ὅταν λέγω Ἀνθρωπότητος — γράφει — περιλαμβάνω καὶ τὰ ζῶα πού βοηθοῦν τὸν ἄνθρωπον στὴν ἐργασία του». Ἀλλὰ μὴν τῶς καὶ τὰ ἄλλα, τὰ λιγότερο χρήσιμα, ἢ τὰ χροῖστα, δὲν πρέπει νὰ προστατεύονται κι' αὐτὰ, σὺν ζωντανὰ πλάσματα πού ἔχουν νεύρα γιὰ νὰ αἰσθάνονται, νὰ πονοῦν, καὶ σὲς γιὰ νὰ ἀισθάνονται, νὰ πονοῦν, καὶ σὲς γιὰ νὰ ξεφωνίζουν σπαραχτικά, κι' ἀκόμα μάτια γιὰ νὰ κοιτάζουν μὲ τὴν ἐκφραση ἐκείνη τοῦ πόνου πού συγκαίνει τόσο βαθιά; Καὶ μόνο τὰ χροῖστα;

Μὰ καὶ τὰ βλαβερὰ ἀκόμα, ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος τὰ περιορίζει, τὰ ποκακρύνει, τὰ σκοτώνει, στὴν ἀνάγκη, μὰ χωρὶς νὰ τὰ βασανίζῃ καθόλου. Ἡ αὐτοσυνηρησία, ἡ ἄμυνα, τὸν κάνει βέβαια σκληρὸ κι' ἀμειλικτὸ πρὸς τὰ βλαβερὰ ζῶα. Ἀλλὰ ἀπὸ ὅς ἕνα βαθμὸ.

Ἐγνώρισα ἕνα ἄνθρωπον πού δὲν ἐσκότωνε οὔτε ψύλλο. Ἄν ἔπεφτε κανένας στὰ χέρια του, ἀντὶ νὰ τὸν σπάσῃ, νὰ τὸν ρίξῃ στὸ νερὸ τῆς λεκάνης ἢ στὴ φλόγα τοῦ κεραιοῦ, τὸν πετοῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο λέγοντας: «Ζήσε καὶ σὺ!». Αὐτὸ βέβαια εἶναι μιὰ ὑπερβολὴ εὐαισθησίας καὶ ζωοφιλίας. Δὲν εἶναι ὅμως καθόλου ὑπερβολικὸ, ὅταν πιάνη κανεὶς ποντικὸ στὴ φάκα, νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸν βασανίσῃ γιὰ γούστο — νὰ τοῦ ρίξῃ π.χ. πετρέλαιο καὶ νὰ τοῦ βάλῃ φωτιά, ὅπως κάνουν μερικοὶ ἀπαίσιον — ἀλλὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ ὅσο μπορεῖ πὶδ γρήγορα καὶ πὶδ ἀνώνυμα. Ὅπως σκοτώνουμε καὶ τὰ ζῶα πού τρώμε. Ὁμορφο θάταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀντὶ νὰ ρίξουμε κάτω τὸ βῶδι μ' ἕνα γοργό, ξαφνικὸ, τελειωτικὸ χτύπημα, νὰ τὸ τρυπούσαμε πρῶτα ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ διασκέδαση, νὰ τοῦ κθάμεν' αὐτιά, τὴ μύτη, τὴν οὐρά. ἢ νὰ τοῦ βγάξουμε τὰ μάτια, ὅπως ἔκαναν τὸ μεσαίωνα στοὺς κατάδικους, ὅταν ἡ ποιότης ἦταν «θάνατος μὲ βασανιστήρια»!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΛΑΚΑΣ

Κάποια κυρία τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας, εἶχε προσκαλέσει μερικοὺς λογίους καὶ καλλιτέχνες σὲ γεῦμα. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ κι' ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς.

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε κι' ἡ οἰκοδόμοινα δὲν τοὺς ἔλεγε νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι. Μιὰ στιγμὴ βρέθηκε κοντὰ στὸ Δουμά καὶ τοῦ ἐξήγγησε ὅτι ἀργοῦσαν, ἐπειδὴ ἦταν δεκατρεῖς κι' ἕνας ἀπ' τοὺς καλεσμένους, προληπτικὸς, φοβόταν νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι μὲ τέτοιον ἀριθμὸ. Γι' αὐτὸ ἡ κυρία εἶχε στείλει νὰ καλέσῃ ἕνα δέκατο τέταρτο.

Ὁ Δουμάς, καθὼς ἦταν καὶ φαγάς, ἀγανάκτησε μὲ τὴν πρόληψη τοῦ ἀγνώστου, πού τοὺς ἔκανε νὰ περιμένουν, καὶ πλησιάζοντας σὲ λίγο τὸν Οὐγγώ, τοῦ λέγει:

— Ἐρεῖς γιατί ἀργοῦμε νὰ καθήσουμε στὸ τραπέζι; ὕπάρχει ἕνας βλάκας ἐδῶ μέσα, ἕνας βλάκας, πού φοβάται νὰ καθήσουμε δεκατρεῖς!

— Αὐτὸς ὁ βλάκας, εἰμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε ἀπαθέστατα ὁ Οὐγγώ,

Κόκκαλο ὁ Δουμάς!

(Απὸ τὸ «Nouvelles Litteraires».)

B. M.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Τὸ μούχρωμα μᾶς τύλιξε μὲ νοσταλγίες τώρα Σὰ μ' ἕνα πέπλο ἀνέγκιχτο γλυκὸ κι' ἀγαλινὸ Χτυπᾷ βαρεῖα τὰ σήμαντρα μακρυνάθε ἐσπερινὸ Καὶ φαίνονται ὅλα ρόδινα στὴ ρόδινη τὴν ὥρα.

Καὶ τῆς ἀχάριστης ζωῆς τὰ πλάνα τοῦτα δῶρα Μᾶς φέρουν μετὰ στὴν ψυχὴ σὰν κάτι μακρινὸ, Κάτι πού λὲς καὶ ἔρχεται σὰν ἀπ' τὸν οὐρανὸ, Σὰν κάτι πού μᾶς ἔστειλε τὸ βουητὸ ἀπ' τὴ χώρα.

Καὶ κάτι μελαγχολικὸ σὰν κάποιον ὄνειρον θάμα Καὶ κάτι ἐπὶ ἀόριστο καὶ θλιβερὸ σὰν κλάμα, Κάτι πού τὴν ἀχνὴ ἡδονὴ τοῦ πόνου μᾶς κεράνει.

Μᾶς ἔστειλε τὸ σούρουπο νοσταλγικὴ γαλήνη Καὶ ἡ ζωὴ σὸ διάβα του καὶ κάθε ἡσος σβύνει Σὰν τὸν καπνὸ πού πέρασε ἀμίλητος καὶ πάει.

Ἀγγ. Ρόδου

ΦΡΟΣΟΥΛΑ

Ἦταν ἕνα ὁμορφο ἀνοιξιᾶτικο ἀπόγεμα. Καθισμένος στὸ παράθυρό μου, κοιτάξα γύρω ἄσκοπα κι' ἀρηρημένα. Τὸ μάτι μου ἐπαιρνε ὅλη τὴ διπλανὴ αὐλὴ τῆς κυρᾶ-Μαργιώ. Τὴ γιομάτη λουλούδια, καὶ τὸ μικρὸ σπιτάκι στὴν ἀκρὴ. Ξαφνικὰ ἄκουσα ἕνα θόρυβο, σὰν κρότο γυαλικῶν πού σπάζουν. Ἐπειτα μιὰ στριγγιὰ, διαπεραστικὴ καὶ θυμωμένη φωνή. Ἡ κυρᾶ-Μαργιώ μάλωνε τὴν κορούλα τῆς. Δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀνοίξε σιγά-σιγά. Κλαμένη ἀκόμα, μὰ σοβαρὴ κι' ἀποφαστικὴ, πρόβαλε ἡ Φροσούλα. Κοίταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τρυφερὰ τὰ ὠραῖα λουλούδια, σὰν ἄνθρωπος πού προσέχεται ν' ἀποχωριστῇ κάτι, κι' ὕστερα μὲ μικρὰ καὶ γρήγορα βήματα πῆρε τὸ δρομάκι πού ὀδηγεῖ στὸ διπλάνο δάσος. Ἀπὸ τὸ ἀποφαστικὸ ὕψος κατὰλαβα, ὅτι κάτι ἐτοιμαζόταν νὰ κἀνῃ κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀκολουθῇ κρυφά. Ὅσο βιάζεται κανένας σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τόσο ἀργεῖ. Ὅταν βῆκα στὸ δρομάκι, ἡ Φροσούλα ἔφτανε πιά στὸ δάσος. Σὲ λίγο χάθηκε μὲ στοὺς κορμούς. Μὰ σύντομα ἔφτασα κι' ἐγὼ ἐκεῖ.

Φροσούλα! φώναξα δυνατά.

Περιμένα κάμποσο... καμμιὰ ἀπάντηση. Ἡ Φροσούλα ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μὴ προδώσῃ τὸ κρησφύγετό της. Προχώρησα στὸ βαθύσκοιο δασάκι κι' ἄρχισα ἕνα συστηματικὸ ψάξιμο. Κοι-

τοῦσα πίσω ἀπ' τὴς βατομουριές, μέσα σὲς κουφάλες τῶν γέρικων δέντρων, ἐκεῖ πού φούντωνε πυκνὸ χορτάρι... τίποτε! Εἶχε γίνει ἀφαντὴ. Μάταια τὴ φώναξα. Τὸ ψάξιμο παρατεινόταν καὶ τὸ πρᾶγμα γινόταν σοβαρό. Μὲ τὴς πρῶτες σκιεὲς τοῦ δειλινοῦ τὸ δάσος πῆρε μιὰ ὄψη τρομακτικὴ. Τρομευλίσια ἀπὸ ἕνα ἀλλόκοτο φόβο κι' ἀπ' τὴ δροσιὰ πού ἔπεφτε σιγὰ-σιγά. Κατάλαβα ὅτι ἦταν μάταιο πιά νὰ ψάχνω καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὸν κίνδυνο στὸ χορδιό. Ξαφνικὰ ἄκουσα ἕνα σιγανὸ κλάμα. Σταμάτησα. Ἐκεῖ μπροστὰ καὶ μού ἔφραξε τὸ δρόμο. Ἐσκυψα· δὲ γελοῖον. Ἦταν ἡ Φροσούλα μαζεμένη σὰν κοῦβαρι, ἔλεεινὴ κι' ἀεὶολύπητη. Τὴν πῆρα γρήγορα στὴν ἀγκαλιά μου· ἦταν καταπαγωμένη. Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τῆς ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀνταραζόταν ἀπὸ τὸ κλάμα.

— Φροσούλα! τί ἔχεις; ρώτησα σιγά.

— Κρυὸ... γὰ καὶ φο... βα... μαι, ἀπάντησε κομμένη μετὰ τοὺς λυγμούς της.

Τὴν τύλιξα σφιχτὰ μετὰ στὸ παλτό μου.

— Γιατί, Φροσούλα, ἔφυγες; ξαναρώτησα ὕστερα ἀπὸ λίγο.

— Μὲ... διω... ξε ἡ μά... μά...

— Σ' ἐδιώξε ἡ μαμά; Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— Μοῦ εἶ... πε: φεύ... γὰ, φεύ... γὰ γρή... γορα κα... κοκό... ριτσο. Δὲ σὲ θέ... λου... με... Νὰ πᾶς νὰ σὲ φά... νε οἱ λύ... κοι...

— Κι' ἐσύ ἔφυγες;

— Ν... ναί...

Δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ κι' ἐγέλασα δυνατά. Μὲ κοίταξε τρομαγμένη μὲ τὸ δακρυμένον τῆς ματάκι. Τῆς σκούπισα τὰ δάκρυα καὶ τῆς εἶπα:

— Μὴν κλαῖς τώρα. Θὰ πᾶμε στὸ χωριὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἴδων σ' αὐτὰ τὰ χάλια.

Σταμάτησε τὸ κλάμα, μὰ ἔξακολουθῆσε νὰ τρέμῃ. Τὴν κοῦλωσα πὶδ πολὺ καὶ τάχυνα τὸ βῆμα μου. Στὸ μεταξὺ εἶχε θαμπώσει γιὰ καλά.

Ὅταν γυρίσαμε, τὸ ἡσυχὸ χωριὸ ἦταν ἀναστατωμένον. Παβα, ὅτι κάτι ἐτοιμαζόταν νὰ κἀνῃ κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀκολουθῇ κρυφά. Ὅσο βιάζεται κανένας σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τόσο ἀργεῖ. Ὅταν βῆκα στὸ δρομάκι, ἡ Φροσούλα ἔφτανε πιά στὸ δάσος. Σὲ λίγο χάθηκε μὲ στοὺς κορμούς. Μὰ σύντομα ἔφτασα κι' ἐγὼ ἐκεῖ.

Φροσούλα! φώναξα δυνατά.

Περιμένα κάμποσο... καμμιὰ ἀπάντηση. Ἡ Φροσούλα ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μὴ προδώσῃ τὸ κρησφύγετό της. Προχώρησα στὸ βαθύσκοιο δασάκι κι' ἄρχισα ἕνα συστηματικὸ ψάξιμο. Κοι-

τοῦσα πίσω ἀπ' τὴς βατομουριές, μέσα σὲς κουφάλες τῶν γέρικων δέντρων, ἐκεῖ πού φούντωνε πυκνὸ χορτάρι... τίποτε! Εἶχε γίνει ἀφαντὴ. Μάταια τὴ φώναξα. Τὸ ψάξιμο παρατεινόταν καὶ τὸ πρᾶγμα γινόταν σοβαρό. Μὲ τὴς πρῶτες σκιεὲς τοῦ δειλινοῦ τὸ δάσος πῆρε μιὰ ὄψη τρομακτικὴ. Τρομευλίσια ἀπὸ ἕνα ἀλλόκοτο φόβο κι' ἀπ' τὴ δροσιὰ πού ἔπεφτε σιγὰ-σιγά. Κατάλαβα ὅτι ἦταν μάταιο πιά νὰ ψάχνω καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὸν κίνδυνο στὸ χορδιό. Ξαφνικὰ ἄκουσα ἕνα σιγανὸ κλάμα. Σταμάτησα. Ἐκεῖ μπροστὰ καὶ μού ἔφραξε τὸ δρόμο. Ἐσκυψα· δὲ γελοῖον. Ἦταν ἡ Φροσούλα μαζεμένη σὰν κοῦβαρι, ἔλεεινὴ κι' ἀεὶολύπητη. Τὴν πῆρα γρήγορα στὴν ἀγκαλιά μου· ἦταν καταπαγωμένη. Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τῆς ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀνταραζόταν ἀπὸ τὸ κλάμα.

— Φροσούλα! τί ἔχεις; ρώτησα σιγά.

— Κρυὸ... γὰ καὶ φο... βα... μαι, ἀπάντησε κομμένη μετὰ τοὺς λυγμούς της.

Τὴν τύλιξα σφιχτὰ μετὰ στὸ παλτό μου.

— Γιατί, Φροσούλα, ἔφυγες; ξαναρώτησα ὕστερα ἀπὸ λίγο.

— Μὲ... διω... ξε ἡ μά... μά...

σαν, διάβαζαν τὸ πρόγραμμα, ἔκριναν τοὺς ἡθοποιοὺς· καὶ ἄλλοι ἀνυπομονοῦσαν ν' ἀνοίξῃ ἡ αὐλαία.

Ἐγὼ ἔτρεχα ἀπὸ τὴ μιὰ κυρία στὴν ἄλλη, τῆς ἀφίνα ὄλες νὰ μὲ χαϊδεύουν καὶ εὐχαριστοῦν πού καὶ ἡ ἀδελφὴ μου εἶχε τὰ ἴδια χάρδια σὲς χρυσὲς τῆς μπούκλες.

— Λοιπὸν, θὰ παῖξῃ καὶ σὺ; μπόρῃ!

— Σοκολάτες πού θὰ σοῦ φέρω, ἄμα τὰ πῆς καλά, δυνατὰ καὶ... χωρὶς νὰ φοβάσαι.

Ντρίν! ντρίν! τὸ κουδούνι χτύπησε γιὰ τρίτη φορὰ καὶ τὰ φῶτα χαμηλώνουν.

Ἐνοίωσα τὰ πόδια μου νὰ κόβονται.

Τὸ χέρι τῆς ἀδελφοῦλας μου μὲ τράβηξε δυνατὰ καὶ πῆγαμε στὸ καμαρίνι τοῦ μπαμπά.

Ὁ μπαμπὰς μόλις πρόφτασε νὰ μού φωνάξῃ:

— Νανά, δυνατὰ!

Καὶ βγήκα στὴ σκηνή.

Σὲ λίγο... ἕνας μικρὸς μπόμπιρας στὴ μέση τῆς σκηνῆς καμάρωνε.

Μόλις μπῆκα, ὁ πολὺς κόσμος μέσα σ' ἕνα μυσσοκόταδο, καὶ τὸ φῶς πού ἔπεφτε στὰ μάτια μου, μὲ ἔκαναν νὰ τρέμω.

Μὰ σιγά-σιγά ἔσθαθεύτηκα. Ἐκανα ὅλα τὰ σέδια πού μοῦ εἶχε δεῖξῃ ὁ μπαμπὰς καὶ προσπαθοῦσα νὰ μὴν ξεράσω κανένα.

Ἡ αὐλαία πέφτει. Ὁ μπαμπὰς μὲ φιλάει.

Ἡ αὐλαία ξανανοίγει κι' ἐγὼ χαιρετῶ μὲ μεγάλη χαρὰ.

Κάτω μὲ περιμέναν τὰ χάρδια καὶ οἱ σοκολάτες.

Τὸ κουδούνι ξαναχτυπάει κι' ἐγὼ πιά εὐχαριστημένη κάθουμαι καὶ καμαρώνω.

Ἐτσι θὰ μὲ καμαρώναν καὶ μένα, σκεφτόμουν, ὅπως καμαρώνω ἐγὼ τώρα τὸν μπαμπά!!

Ἀγέλα

Τὸ κουδούνι ξαναχτυπάει καὶ ἐγὼ πιά εὐχαριστημένη κάθουμαι καὶ καμαρώνω.

Ἐτσι θὰ μὲ καμαρώναν καὶ μένα, σκεφτόμουν, ὅπως καμαρώνω ἐγὼ τώρα τὸν μπαμπά!!

Ἀγέλα

Τὸ κουδούνι ξαναχτυπάει καὶ ἐγὼ πιά εὐχαριστημένη κάθουμαι καὶ καμαρώνω.

Ἐτσι θὰ μὲ καμαρώναν καὶ μένα, σκεφτόμουν, ὅπως καμαρώνω ἐγὼ τώρα τὸν μπαμπά!!

Ἀγέλα

Τὸ κουδούνι ξαναχτυπάει καὶ ἐγὼ πιά εὐχαριστημένη κάθουμαι καὶ καμαρώνω.

Ἐτσι θὰ μὲ καμαρώναν καὶ μένα, σκεφτόμουν, ὅπως καμαρώνω ἐγὼ τώρα τὸν μπαμπά!!

Ἀγέλα

Τὸ κουδούνι ξαναχτυπάει καὶ ἐγὼ πιά εὐχαριστημένη κάθουμαι καὶ καμαρώνω.

Ἐτσι θὰ μὲ καμαρώναν καὶ μένα, σκεφτόμουν, ὅπως καμαρώνω ἐγὼ τώρα τὸν μπαμπά!!

γογγόρα-γογγόρα, μὲ τὰ μάτια ὀλάνοικτα ἀπὸ χαρὰ καὶ περιέργεια, καὶ τί βρίσκει;... ἕνα ρολογάκι!...

Καλέ, ρολογάκι γιὰ ποῖον; γιὰ τὴν Λενοῦλα;

Ἡ χαρὰ τῆς δὲν περιγράφεται: ξεκλειδώνει βιαστικὰ τὴν πόρτα καὶ τρέχει χοροπηδώντας καὶ φιλάει, χωρὶς νὰ πῇ λέξη, τὴ μαμά τῆς, τὴν ἀδελφὴ τῆς, ὅλους, ὅλους ὅσους βρίσκει ἐμπρός της... Ξαναγυρίζει στὴν κἀμαρά τῆς, φοράει μὲ καμάρι τὸ ρολογάκι τῆς, πετᾷ τὴν ποδιά τοῦ σχολείου πού χαλαρεῖ τὴν κομπόση τῆς, καὶ βάζει ἕνα ὠραῖο τούλινο φουστανάκι. Πηγαίνει στὸν καθρέ

τας», «βλέπω της» — Μόννα Βάν-
να, πού θά προσπαθῶ νά σ' εὐ-
χαριστήσω στο ἐπόμενο, — Γαλανο-
μάτα, πού μοῦ γράφεις συχνά κι'
εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη — Παν-
γυρτζή, πού θά εἶδες βέβαια αὐτά
πού ἀνυπομονοῦσες νά ἰδῆς — Χρυ-
σάνειρο μὲ τὸ ὄρατο ρόζ χαρτί —
'Αρλίτα, πού μὲ ἀρκετὰ παιδιὰ,
βλέπω, ἀλληλογραφεῖς — Μικρὴ
'Ολλανδέζα, πού δὲν σοῦ ἀρέσουν,
καὶ μὲ τὸ δίκιο σου, οἱ ἀποκαλύ-
ψεις τῶν ψευδωνύμων. Χλόη, πού
τόσο σοῦ ἀρεσὶ ὁ παλιός μου τό-
μος (ναί, ἐκεῖνο ἦταν τυπογρ. λά-
θος) — 'Ιουλιέττα Ρωμαίου, πού
σοῦ ξανάστειλα 10 τετράδια — Δευ-
κάτα, πού σὲ βεβαίωθ' ἂν' αὐτά
πού μοῦ ἔχες στείλει ὡς τώρα, ἔχω
σχηματίσει πολὺ καλὴ ἰδέα γιὰ τὸ
μῆλλον — καλὰ μου παιδιὰ, τὰ ὄ-
ρατά σας γράμματα μ' εὐχαρίστη-
σαν πολὺ, ἀλλὰ ὁ χώρος δὲν μοῦ
ἐπιτρέπει νά σὰς ἀπαντήσω ἐκτε-
νέστερα καὶ περιμένω νά μοῦ ξανα-
γράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε
ἐναντιώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ
δικαίωμα, ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀ-
ναντιούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου
1931. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν
σὲ ἀγρία καὶ δὲν ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: 'Αναπλω-
τάκι, ἄ. (ΙΦ). Μέλαις 'Αδάμας
κ. (ΡΨ). Ματωμένο Χαμόγλα-
δο, ἄ. (ΝΠ). Σκλόβα Δωδεκα-
νησος, ἄ. (ΓΖ). Νύμφη τοῦ 'Ιο-
νίου, κ. (ΑΓ).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων:
Πλανέσεις Τροβαδοῦρος, ἄ.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Χωρὶς Φτερά (τί τρο-
μαχτικὸ ὄνειρο!...) Σκλάβον Βο-
ρειοηπειρώτην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ,
ἔστειλα) χαίρω πού ἀλληλογραφεῖς
μὲ τόσα Διαπλάσπουλα. 'Υπερ-
φυσικὸν Μπεμπέν (ἔστειλα) ἐλ-
πίζω πὼς δὲν θάργῃς πάλι νά
μοῦ γράψῃς. Χρ. Παπαχριστό-
πουλον (ὁ Μανντόφ εἶναι ὁ κ.Κ.
Λευκαδίτης τὸ σπιτικό σὲ χαίρετ')
Κρητικό 'Αστέρι (στὸ ἐρχόμενο,
γιατὶ καὶ σήμερα δὲν εἶχα τόπο)
Μπούλαν Βλιτοάκη (τὸ γράμμα
σου μοῦ ἐπροξένησε μεγάλη εὐχαρί-
στησιν, μὰ ἦταν καιρός! ὡς ἐλπίσω
τώρα ὅτι κάποτε θά πάρῃς καὶ ψευ-
δώνυμο γιὰ νά μοῦ γράφῃς συχνά)
Πανελλήνιον 'Ονειρο (καὶ σένα στο
ἐρχόμενο θά σοῦ πῶ γι' αὐτὴ τὴν
'Ασκήσιν) 'Εξυπνο Κυπριώτακι
(θὰ τὸ διαβάσω καὶ θά σοῦ πῶ)
'Αντώνιον Γερακόρη (ὄχι, δὲν ἔ-
λαβα ἀκόμη τὸ διηγηματάκι δὲν τὸ
βρήκα ἐπιτυχημένο) Μυρτίλον (σοῦ
ἐνεκρίθην) χαίρω πού εἶσαι τώρα ἐν-
τελὼς καλὰ, ἔ. βέβαια, ἀφοῦ δὲν
ἐπιτρέπουν οἱ γυατροί, δὲν πρέ-
πει νά κάνῃς μπάνια) Δανάην
(ἔστειλα) κάνεις πολὺ καλὰ πού
φροντίζεις ἀπὸ τώρα) Κρητικό
'Αργοτάλι (ἔλαβα, δὲν πειράζει,
σπάνι νάσαι πὺ ταικνὶκὸ στο ἐξῆς)
Εὐαίοθητην Καροδούλαν (τὴν ἔλα-
βα) Φάουστ (ὄχι, πού καιρός! χαι-
ρετῶ καὶ τὴ Μαργαρίτα καὶ τὴν
παρακαλῶ νά μοῦ γράφῃ χωριστά
μπορὼ νάπαντῶ καὶ στοὺς δύο μα-
ζι;) Παλιὰ 'Αθήνα (εὐχαριστῶ
γιὰ τίς ὥρατες εἰκόνες, κάποιες θά
χρησιμοποιήσω) Κόκκινην Σινιὰν

(δὲν πειράζει, στὰν εἶναι τόσο μαύ-
ρο τὸ μολύδι... μακάρι νάταν ἔτσι
καὶ τὰ μελάνια μερικῶν!) 'Ανα-
πλωτάκι (γράμμα σου γιὰ 'Οὐγγὸ
δὲν ἔλαβα) Τρελλὸν Βιολίσταν
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Γκαρ-
γκόλη, Χρυσόλλίδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 20 Σεπτεμβρίου στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 256ου Διαγωνισμοῦ
Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου
εἶναι δεῖν μέχρι, τῆς 19 Νοεμβρίου.

582. Δεξιόγραφος

Φτωχὸς μιὰς χώρας κάτοικος,
Μ' ἄλλον φτωχὸ πολὺ
Καὶ μὲ λουλούδι ἐνώνεται
Καὶ νά, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐνωσιν
Μιά πόλη ἐλληνικὴ
Μικρούλα φανερώνεται.
'Αρχοντοπούλα

583. Στοιχειόγραφος

Εἶμαι κάποιος ποταμός,
Τῆς 'Ασίας χώρα βορέω,
Κι' ἂν μοῦ λείψῃ τὸ ἀρχικό,
'Ομορφιά κι' ἄρωμα ἔχω.
Πέτρος Ριονσαί

584. Μεταγραμματισμός

Παίρνω αἰγύπτιο θεὸ
Ποῦ τὴ λάμψη του θαυμάζω,
Καὶ τὸ μεσιανό του ἀλλάζω.
Καὶ τὸν κῆνον στο λεπτὸ
Βῆμα μέσ' στὴν ἐκκλησίαν
Γιὰ νάκοῦμε λόγια θεῖα.
Μύρον τῆς 'Ανδρου

585. 'Αναγραμματισμός

Βασιλόπουλο ἀρχαίο,
'Εγινε καὶ βασιλιάς
Μ' ἂν τὸν ἀναγραμματίσης,
Τὸ ψαθόπλεχτο τ' ὄρατο,
'Οπου τᾶχηρητα πετᾷς
Τοῦ γραφείου, θανάτηρός.
'Αζώηρος

586. Ψαροκόκκαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθὸν οἱ ἀστερίσκοι
διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγιώ-
σκωνται: ἔδωρ στάσιμον ἄγιον
ζῶν, βασιλεὺς τῆς Πελοπίδας πο-
ταμὸς τῆς Εὐρώπης, Ἀυτοκρά-
τωρ τῆς Ρώμης, μέγας αἰσθη-
τηρίου νῆσος τοῦ Αἰγαίου νο-
μοθέτης.
Δικ Σάνδ

587. Κρυπτογραφικὸν

123456789 = Διαβόητος ρώσος
2336182 = 'Αρχ.κράτος τ. 'Ασίας
345153 = Μέγας τοῦ ἀνθους
4618783 = 'Εκρηκτικὴ ὕλη
54563 = 'Αρχαία πόλις
642782 = Ἀυτοκράτειρα
7182892 = 'Εμβλημα θεοῦ
8342982 = Κράτος
9271859 = Χημικὸν σῶμα
Ραπουτίν

588. 'Επιγραφὴ

Τ Β Α Υ Τ Η
Σ Ι Φ Ο Ο Ρ
Ο Ρ Ε Τ Κ Ε
Γ Τ Κ Σ Α Τ
Α Ε Σ Η Κ Φ
Α Ν Η Λ Ε Η
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Λυσέχαρτο

589. Φωνηεντόλιπον καὶ 'Ελ- λιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς 'Ακρο- στιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
φωνηεντόλιπον γινωσκόν, τὰ δὲ
δεύτερα γράμματα ἐλλιποσύμφω-
νον, ἀμφότερα τοῦ τύπου
* * * - * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνω-
σις:

1, Φυσικὴ ἐπιστήμη. 2, Θεά.
3, Ἀυτοκράτωρ καὶ μέγας στρα-
τηγός. 4, 'Αρχαῖος ἀγαματο-
ποιός. 5, Βασιλεὺς τῆς Θεσσα-
λίας.

Σαπουνέφουσκα

590. Γρίφος

βου
βου βου ὑ ῥητά;
κε
βου βου πὰ πὰ πὰ!
βου

Ξεχασμένη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 28

385. 'Ισαβέλλα (ἴς, 'Αβελ, λά),
— 386. Ροδάκινα (ροδά κοινά). —
387. Πύργα (πῦρ, Ρά). — 388. 'Ορ-
φεὺς-Μορφεὺς. — 389. 'Η βάρακα
(πλοῖο, αυτοκίνητο κτλ.).
390. Σ Ο Σ Σ Ο Σ
Ο Ο Τ Ο Ο
Μ Ι Α Ι Ο Μ
Σ Α Η Α Α Ι Ι Ο Η
Σ Α Λ Ω Σ Λ Ο Σ
Ν Ν Λ Ν Ο Σ

391. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ (ἐσπέρα, Ρέα,
'Ιστιαία, στέαρ, τέρας, ἄριστε-
ρά). — 392. Οἶος — ὅς = οἶ + (δι-
κοπος — κόπος) δὲ + (βραδύπους
— βράδυν) ποὺς = ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
— 393-397, Διὰ τοῦ ΡΙΣ: Πά-
ρις, περισός, Θερσμός, ἄρι-
στος, εὐχαρίς. — 398. ΛΥΣΙΑΣ
(Λάρισα, Μύρα, Αἰώπος, μυ-
ρίλας, Μυσία, ἀγέλας). — 399.
Χιολιοτρύπητο λαγίην, μὰ στα-
λιά νερό δὲ χύνει (τὸ σφουγγά-
ρι). — 400. 'Ενθυμοῦ τοὺς ἀπόν-
τας (ἐν θῇ μοῦ, τοὺς, ἀπὸ ντ
α, ς).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893)
ἰπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. 'Ε-
καστος τόμος δοχ. 25, ταχυ-
δρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ.
28,50 διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ
δοχ. 35 διὰ τὸ 'Εξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1930),
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 37 ἐν ὅλῳ. 'Εκ τούτων, οἱ
μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928
τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφὸς δοχ. 80
καὶ ραμμένοις δοχ. 85. Οἱ δὲ
Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τι-
μῶνται ἑκαστος ἀρραφὸς δοχ. 110
καὶ ραμμένοις δοχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκίπτου
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω
τιμὰς: Διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δοχ.
5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ 'Εξωτερικόν
δοχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμ-
μένος.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταὶ μου, διὰ νὰ
λήγῃ ἡ συνδρομὴ τῶν, νὰ
τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως,
χωρὶς νὰ μὲ υποβάλλουν εἰς
τὸν κόπον καὶ τὸ ἐξοδον νὰ
τὸ υπενθυμίζω στὸν καθέ-
να ἰδιαιτέρως. 'Η ἐγκαιρὴ
ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς
εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά
στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις.
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλαία ὁρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά,
'Η προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΛΑ' - 618 /

Παλαβές, ἐπιτέλει ἐδώσατε σημεῖα
(ὡς σας. Συγκλητήρια γιὰ τὴ λα-
θασμένη ἀποκάλυψη).
Νυφούλα τ' Ὀυρανὸς

ΛΑ' - 619 /

Η 'ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ'
ΠΡΟΣΕΧΘΙ ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΛΑ' - 620 /

Α νταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλους - ες.
Α Δις: Γεώργιον Κοκκινάκη, ἱατρόν,
Χανιά Κρήτης, διὰ:
Μικρὴ 'Ολλανδέζα

ΛΑ' - 621 /

Α νταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλους ες.
Α Δις: Γεώργιον Κοκκινάκη, ἱατρόν,
Χανιά Κρήτης, διὰ
'Ηρωίδην Ναυτοπούλου

ΛΑ' - 622 /

Μ παίνοντας στο Διαπλάσδοκομο χαιρε-
τῶ δλους-ες. Μέλας 'Αδάμας
ΛΑ' - 623 /

Α ληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια
καὶ τοπεία καλλιτεχνικά. Περιμένω ἄ-
πὸ δλους-ες. Δις: Γεώργιος Φασουλαρί-
δης. 'Απόφοιτος Βενετοκλείου Γυμνασίου,
Νίσυρος (Δωδεκάνησος). Πολυβώτης
ΛΑ' - 624 /

Α ταβύριε, Σιμώνη, Γαρζάν, Λιά-
να, Περιπλοκά, Κάποιε, Κυρά
τῆς Θάλασσας, Πάνθειν 'Αβραδάτου,
Χρυσένειρο, Νά περιμένω: ἡ γράφτε
Δ σιν ἵνα στείλω πρῶτος, Πολυβώτης
ΛΑ' - 625 /

Β ΑΤΡΑΚΟΙ !!!
'Αφεῦ περιφρονήσατε τὴν 'Ελλά-
δα ἐορτάζοντες ἡμέρα ἐθνικοῦ πέν-
θους: (29 Μαΐου) τὴν βοῖξετε ὅτι κατοι-
κεῖται ἀπὸ ἀγρίους. Βέβαια αὐτὸ σημαί-
νει ἀὸ σύλλογός μας ἔχει ἐκπολιτιστι-
κὸ σκοπὸν.
'Εκδρομὲς κάνετε: Καὶ ποῖος σύλλογος
δὲν κάνει ἐκδρομὲς; Μήπως πρέπει νὰ τὴς
ρεκλαμάρουμε; Εἰδοποιούμε ἐκείνους
πού μποροῦν νὰθοῦν ὅχι κι' ἐκείνους πού
δὲν μποροῦν. Τί ἔχομε νάντιπαράτα-
ζουμε; Διάδοσις τῆς 'Διαπλάσεως'
πού εἶναι τὸ πρῶτιστον καθήκον κάθε
σύλλογος. 'Αλλὰ ἔχασαμε εἶθε οἱ ἐκ-
πολιτισταὶ μας καὶ σὰς εὐγνωμονοῦ-
με. Διαπλάσσομε προσκύνῃς τοὺς
Προμηθεῖς σου.
Πανελλήνιον 'Ονειρο, πὲ συμβουλεύο-
με πρὶν μεταχειρισθῇ μιὰ λέξη πού ἂν
ἠνοεῖ νὰ συμβουλευεσαι τὸ λεγικὸν γιὰ
τὴν σημάδα καὶ ὁρθογραφία.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΛΑ' - 626 /

Υ πενθυμίζω στ' ἀναγνὰτὰ Διαπλάσπου-
λα, ὅτι ἀπὸ καιροῦ ἐπαφα τὴν ἀνταλλα-
γὴ τοπείων. Μ Μυστικὸν κλπ. Προτείνον-
τας εὐχαριστῶ θερπότετα. ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

ΛΑ' - 627 /

Π ρωτοπαίνοντας στὴν κίνησιν, στέλλω
σ' δλους-ες καρδιόβγαλους χαιρετι-
σμούς. Ξεχασμένη, σ' εὐχαριστῶ. Νέα
'Ελλάς, σὲ ξέρω, μὲ ξέρεις.
Ξενιτεμένο Πουλί